

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail, Reg. No. 3088

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No. 3, Vol. 31., březen-March 1997.

Unwelcome in the province of my birth

I am still proud to call myself a Quebecer. But Quebec is not proud — nor, I feel, does it even permit me to call myself one.

The Quebec of today, the day after the referendum, is now openly what many Quebecers and former Quebecers have known for a long time.

Elitist. Racist. And blind. Because of the circumstances of my birth in the great city of Montreal — the son of Swiss immigrants — I cannot truly call myself a Quebecer today according to Quebec's own premier.

Neither can the sixth- or eighth-generation Irish immigrants who remain there. Nor can those who came from Italy, Spain, Portugal, or even such French-speaking nations as Haiti and Vietnam.

For they do not hold the dream of the new Canada the leaders of the separatist movement in the province do. In fact, they are now being openly portrayed as the one remaining obstacle to the final march to the promised land.

When Premier Jacques Parizeau declared Monday night it was money and the ethnic vote which denied the chosen few their due, he

actually did two things.

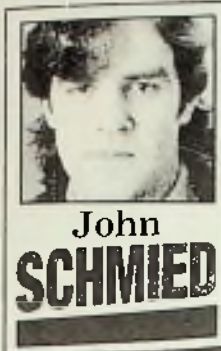
He said before the world press openly what the rabid separatists have been saying in private at their get-togethers for years, and he basically warned those "ethnics" to leave.

Whether the second declaration was intended or not (and given Parizeau's intellect, it probably was) is a moot point.

Many ethnic Quebecers — some second-, third-, even fourth-generation — will, I suspect, leave, having been told they are not wanted by the elected leader of the province they have chosen as their home.

While that fact angers me, not just as a Quebecer and Canadian but as a believer in democracy, what's even more chilling is that it is the political leadership spewing this warning.

Parizeau and Lucien Bouchard are only the de facto leaders of the fight to those outside the province. In fact there is a cadre of academics, artists and writers who actually make up the leadership of the separatist cause

John SCHMIER

These leaders have been fighting the good fight for better than 30 years now.

With each passing year, they have seen their dream of being buried in a new homeland getting as blurry as their eyesight. It is that dream and this leadership which spikes the fight, and which ratchets the arguments for their cause ever closer to the extreme.

Hence Parizeau's statement. Hence Bouchard's plea for white (read French) women to produce more babies to help fight the slide into linguistic minority status within the borders

of Quebec.

Hence the calls from academics after the PQ's election that only "pur laine" Quebecers, those French-speaking citizens who can trace their forefathers back 350 years on the hallowed soil, should vote on independence.

Given that these leaders are both aging and financially secure, they are desperate to realize their dream before the Grim Reaper calls

"c'est l'heure." They promise the young and the poor an independent Quebec, where jobs are plentiful and services in good order — things which make little financial sense given Quebec's stricken economy.

But given that the separatist issue is purely an emotional issue (something English Canada does not completely understand), they package their totally irrational promises in the fleur-de-lis, and it is lapped up.

They count on their votes by concocting an intentionally vague question they put to the people who are then kept uninformed as to the true consequences of their decision.

Rene Levesque, who 15 years ago was feared and vilified by English Canada, is surely spinning in his grave.

Say what you will, Levesque was an honest guy at least in that he meant what he said.

The reason I so desperately wanted Quebec to vote No. is because I feared the rest of Canada could not survive far into the future should La Belle Province leave.

Because I love Canada desperately. And because I love Quebec.

Even though I am no longer welcome there. Schmier is a Toronto Sun reporter.

Proč Češi potřebují Václava Havla

Andrew STROHEIN
Autor je americký postgraduální student na Glasgow University ve Skotsku

Uvědomují si Češi, že je pro jejich národ i pro ně jako pro jednotlivce Václav Havel knižstovskou osobností?

větš svůj život, osvobození od duchovního břemena viny, spáchané v předchozí době. Kromě toho, jakmile Čechům ona velká morální osobnost odpustí jejich hříchy, oni sami pak mohou odpustit vinu těm, kdo se provinili na jejich samotných hříchy je v tomto případě kolaborace s režimem za Husákovy dny. Češi potřebují soukromé obrovské osobní vinu za spolupráci s režimem v období mlčení v sedmdesátých a v osmdesátých letech. Svou vinu Češi také potřebují na národní úrovni. Obecně považují svůj národ za osvícený, vzdělaný, kulturní, morální a spravedlivý, takže musejí považovat své chování za Husákovy dny za osudné. Břemeno této hanby vážně zatěžuje každého člověka. A tak mají Češi vlastní verzi prvotního hříchu. „Jinými slovy: Všichni jsme — byli pochopitelně každý v jiné míře — za chod totalitní masině odpovědní, nikdo nejméně jen její oběti, ale všichni jsme zároveň jejími spoluvůdci.“

Život ale jde dál, i když se člověk stýdí za to, jak se choval v minulosti. Proto potřebujeme najít způsob, jak utišit své svědomí, abychom se ráno mohli na sebe podívat do zrcadla. V křesťanském náboženství odpouští Kristus většině jejich hříchy a žádá je, aby i oni odpustili svým bližním. V kultuře, která je založena na křesťanské tradici, vyhledává člověk ty, jímž ublížil, a usiluje o jejich odpouštění. Když jejich odpouštění dostane, je pro něho ještě odpoutání i jinými a tím dále svůj život.

V české společnosti, která je silně ovlivněna křesťanskou filozofií a tradicí, je moudrým krokem Václav Havel je onou osobností, která pro Čechy zastupuje Krista a snímá jejich hříchy (Právě Václav Havel jsem citoval, když jsem uvedl výše v úvodu zvěřák větu, již je definován český

„prvotní hřích.“) V Havlově utopení, jímž jsou vinní všichni, vidí Češi zdroj morálního světa. Havel apeloval na národ, aby nedošlo k postkomunistickému honu na čarodějnice. Tím učinil odpouštění národní morální prioritou a zvýšil jeho symbolický význam v křesťanském smyslu. Když dokáže Václav Havel po takovém utopení nastavit druhou tvář, i obyčejní Češi si přece mohou na osobní úrovni navzájem odpustit. S Havlovým morálním příkladem mohou Češi dále udržovat důležitou národní myšlenku o kulturnosti a etnosti českého národa. Je tím zachráněna národní hrůsta, stejně jako jsou tím zachráněni jednotlivci. Osobní spása a národní spása obě vyplývají z toho typicky křesťanského pojmu duchovní čistoty prostřednictvím odpouštění od moudrnicka, který zároveň poskytuje morální příklad.

Uvědomují si Češi, že je pro jejich národ i pro ně jako pro jednotlivce Václav Havel knižstovskou osobností? Myslím, že ne. Funguje to všechno na podvědomé úrovni. Vyrušivá to národní tradice křesťanského humanismu, kterou lidé pocítují hlubinně a nejsou si jí aktivně vědomi. Ví Havel sám, že hraje tuto roli? Opět o tom pochybuji, a to z toho důvodu. Jeho filozofie byla vždy hluboce ovlivněna křesťanskou tradicí a jeho role mu připadá bezpochyby příslušená na to, aby ji otevřeně pojmenoval jako „moudrnickou“ roli. A kromě toho, i kdyby si byl Václav Havel tohoto všeho vědom, nemohl by to být otevřeně. Role heránka, který snímá od Čechů hříchy, i role Čechů, kteří si svou vinu moudrnickem nechávají odejmout, fungují jen, pokud nejsou veřejně pojmenovány. Vysvětluje to obrovskou popularitu Václava Havla. Češi totiž Havla potřebují, jako jednotlivce i pro uchování své národní hrůsty, aby jim sejmout jejich vinu a hanbu, která se k tomu váže. Kdo jiný by mohl hrát tuto roli?

Spravedlnost v rukách ženy

JUDr. Vlasta Parkanová (1951), kterou má dnes prezident ČR Václav Havel jmenovat ministryní spravedlnosti, není v polistopadové politice nováčkem. Spoluzakládala OF v Táboře a v letech 1990 až 1992 byla poslankyní Federálního shromáždění za OF-ODA. Pro publikaci Kdo je kdo se vyjádřila, že si váží Václava Havla a Václava Matěje. K pozitivním vlivům v životě počítá mateřství, k negativním občasný zájem StB. K jejím zájmům patří hudba, literatura a cestování.

Tomáš Baťa založil ve Zlíně svoji nadaci

Zlín (toř) - Okresní úřad ve Zlíně zaregistroval koncem minulého týdne nadaci, kterou svým jménem zaštitil světoznámý průmyslník Tomáš Baťa. Nadace chce nejen podporovat vzdělávání mladých lidí, kulturu a rozvoj regionu, ale zároveň zajistit rodinné podnikatelské filozofie.

Právník Stanislav Knotek, který ve Zlíně rodinu zastupuje, uvedl, že nadace umožní fungování vzdělávacího a školícího centra pro ekonomy a podnikatele. „Centrum bude spolupracovat s různými mezinárodními organizacemi, podílet se na přípravě a realizaci různých konkrétních projektů.“

Tomáš Baťa daruje nadaci jeden milion korun. „Kromě darů a příspěvků sponzorů počítá nadace s výnosy různých kulturních, společenských a propagačních akcí,“ uvedl Knotek. *neřiz*

Vlk: Češi i Němci by se měli vzájemně více poznávat

Miroslav Vlk:
Církev již kráčí po pádu komunismu podnikla v oblasti česko-německých vztahů kroky, vedoucí k usmíření obou národů

FRANTIŠKOVY LÁZNĚ - K poznatku, že by se měli Češi i Němci mnohem více vzájemně seznámit a poznávat, a tím nacházet lepší možnosti pro řešení těch problémů, které ještě zůstávají, dospěli na sobotním jednání účastníci sympozia o česko-německých vztazích ve Františkových Lázních, řekl český katolický primas a předseda Rady evropských konferencí kardinál Miroslav Vlk. Podle Vlka církev již krátce po pádu komunismu podnikla v oblasti česko-německých vztahů kroky, vedoucí k usmíření obou národů a vzájemnému odpouštění. „Nyní se snažíme obrátit do budoucnosti a hledat cesty k rozvíjení toho, co jsme před pěti lety začali, a trochu institucionalizovat naše vzájemné kontakty,“ uvedl Vlk. Sympozium o společné budoucnosti Čechů a Němců v Evropě bude završeno v neděli referáty na téma Perspektivy církevního přínosu k česko-německému smíření.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Tel. /905/ 278-4116.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"Kanadské Listy", 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 2A3, Kanada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	\$ 19:00
USA, jako tiskopis ...	\$ 22:00
záměstí, jako tiskopis ...	\$ 24:00
USA, letecky ...	\$ 28:00
záměstí, letecky ...	\$ 34:00

Čtenářům v České republice: Dobro-
volné předplatné lze zaslat na:
Pavel Svoboda, Na Vyhliště 175,
252 63 Roztoky u Prahy.

O Česky je dnes v Anglii i v Americe skutečně velký zájem, protože jsou pracovitě, říká majitelka agentury pro au pair

Přestože je Ivaně Žondrové teprve dvaadvacet let a před sebou má čtvrtý ročník anglické filologie a sociologie na univerzitě v Olomouci, už tři roky řídí vlastní agenturu, v níž zaměstnává pouze sebe. Před-
mět podnikání je tajemně znějící souloví au pair, za nímž se skrývá v rodině jako vychovatelka dětí a po-
mocnice v domácnosti a zároveň chodit do speciálních kursů a zdoko-
nařit se v angličtině.

«Sama jsem po maturitě odjela do Anglie na rok se dvěma kurzy. Stara-
la jsem se o dvě děti, dvakrát týdně chodila do školy, kde se mnou ve skupině byla Francouzka, Chorvat-
ka, Dánka, Němka i Turkyně. Po dvou měsících jsem si zvykla, kolem Vánoc už jsem mluvila plynule. Našla jsem tam spoustu kamarádek, hodně jsem cestovala, četla jsem anglické knihy, které jsem už předtím znala v češtině. Bylo to vynikající. Ivaně

na zkušenost s agenturou, přes kte-
rou se do Anglie dostala, ale nebyla dobrá, protože ta meziuž zkrachova-
vala. A tak se rozhodla, že to zkusí sama a tip – zvlášť poté, co v Anglii už měla pracovat v zavedené agentuře pro au pair, s níž teď spolu-
pracuje.

PŘÍBĚH DNE

Téměř jediné vydání pro dívky, která se o tuto práci zajímá, představuje jízdenka do Londýna. Minimální kapesné, které pak v Anglii dostává, je 35 liber týdně; z toho si platí kurs, který přijde na deset liber. Dva dny v týdnu má volna. «Roční pobyt jsou preferovanější než ty prádní nové, protože nějakou dobu trvá, než si na sebe obě strany zvyknou. Vždycky se snažím dát dohromady lidi, kteří se k sobě také hodí. Dívka si může vybrat, zda chce malé nebo větší děti, zda chce žít na venku nebo spíš ve městě. Než odjede, strá-
vím s ní několik hodin, aby měla co nejvíce informací a přesně věděla, co ji čeká».

Do Anglie vypravila Ivaně už kolem šedesáti lidí, z toho dokonce pět mladých mužů. Od letošního ledna vysílá au pair také do Ameriky, kde je program podporovaný vládou podobný jako v Anglii, ale dokonaleji propracovaný. Dívka dostane pět set dolarů na školu a zdarma letenku z Londýna do New Yorku, kde ji po přeletu čeká čtyřdenní školení. V ro-
dině pak dostává kapesné 115 až 125 dolarů týdně. Americká agentura do-
konale pořádá pro všechny au pair společné akce a je s nimi pravidelně v kontaktu.

Na odjezd do Ameriky se teď připravuje pět lvaniných klientek. O Česky je prý velký zájem. Mají dobrou pověst, protože jsou pracovi-
té. «Pro pobyt v Americe je nutná lepší znalost jazyka, vysvětluje Ivaně. «Američané jsou na to víc háklivi. Moje anglická partnerka mi teď říka-

la, že jednu českou dívku poslala do konce do rodiny Ivana Lendla».

Kromě roku v Anglii má Ivaně už unklá za sebou program Camp America – pokaždé devět až deset týdnů pracovala jako trenérka gymnastiky v dětském letním táboře. Po-
druhé si pobyt prodloužila na půl ro-
ku, když se přihlásila na kole v Co-
lumbusu ve státě Georgia. Jeden se-
měst tady studovala svůj obor a po návratu ji v Olomouci americké z-
koušky uznali.

Roční zkušenost au pair je podle Ivaně velmi prospěšná. «Změna po-
návratu je zřejmá: dívky se naučí sta-
rat se samy o sebe, jsou dravější, ži-
vější, mají zkrátka štvár. I mně pak řada věcí připadala jednoduchá, nauči-
la jsem se dívat se na ně s nadhledem a rozhodovat se sama za sebe. Pro-
tože práce s lidmi ve spojení s častým cestováním ji mimořádně baví, ani po skončení studií nehodlá Ivaně lo-
d pod vlajkou au pair opustit.

„EN“ Staroslava RYBIČKOVÁ

Na besedě s renomovaným znalcem amerického práva položil jeden z posluchačů otázku, proč dosud nebyla prezidentem Spojených států žena.

„Protože podle ústavy musí být prezident starší než 35 let,“ zněla odpověď.

„To jistě bylo směšné,“ stěžovala si po cestě z návštěvy paní Kabanová manželovi, „chutnalo jako otrávené. Vůbec se to nedalo jíst. A co horšího – takové malé porce nám dali!“

Nově zbohatlá pražská podnikatelka v nejlepších letech zavítala do knihkupectví.

„Chtěla bych nějakou knihu,“ pravila vzdělaně.

„Má to být něco lehkého, milostivá paní?“ ptal se úslužně (obchod totiž palil jemu!) prodáv.

„Na tom přece nezáleží,“ pravila milostivá paní poněkud nadneseně, „jsem tu samozřejmě vozem!“

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

Asi před rokem zemřel v Texasu

býv. resident Toronta a býv. mkl Vladimír Stránský, 69. --Každý senior v Kanadě přes 65 se může stát čle-
nem organizace C.A.R.P. /Canadian Association of Re-
tired Persons/. Má to celou řadu výhod. Adresa: CARP,
Suite 1304, 27 Queen St. East, Toronto, Ont. M5C 2M6.
Tel. /416/ 638-8748. --Český muzikant a profesor violy
na hudebním oddělení University of Victoria, BC, Ja-
roslav Karlovský, zemřel 19.2.97. Byl ročník 25. Jan
Klinka se účastnil koncertu na jeho počest. Dávali
mj. Dvořáka a Janáčka. --6. dubna t.r. se bude v Jane

Mallett divadle, 27 Queen St.
East, Toronto, hrát v českém
jazyku Dvořákova "Rusalka".
Jde o matiné, které začne ve
2 hod. odp. V hlavní roli bu-
de Irena Welhasch-Baergová.
Sponzorem je "Opera in Concert"
Association". Box office má
tel. /416/ 386-7723. --Martin
Hlaváček je pokladníkem české
školy v Calgary. Má novou knihu Zbyška Nečase/ali-
as John Pemberton/, která se jmenuje "Druhý odboj!"

--2.2.97 zemřel v Torontě sokolský pracovník Edward
Svoboda, 73. --"Calgarské Listy" měly zajímavý člá-
nek I. Schafferové "České dívky jako nannies v Kana-
dě". Doporučuje agenturu "Calgary Nannies Unlimited",
604-1st St. S.W., Calgary, Alta. T2P 1M7. Tel. 266-28-
90. Ochotná je Linda. --Býv. učitelka z Horažovic

Z Pardubic se přiletěla
na Kanadu a Thornhill
podívat Jitka Podkovová,

a poúnorová exulanka, Adéla Kálalová, oslavila 8.

3. své 89. narozeniny. Pořád je čiperná. --U příležitosti návštěvy
premiéra V. Klause v Kanadě přineslo "Slovo" zajímavý článek "Kanada
a ČR poji dobrá spolupráce". Největší uzavřená smlouva se týkala
investice kanadských bank při kopii nových dopravních letounů pro
ČSA. ČKD Praha Holding plánuje do Kanady dodávat malé lokomotivy
do 1.000 kW. Karborunda z Benátek n. Jizerou nabídl moderní brousi-
cí stroje a nástroje. --Nejlepší český slalomář, Martin a Kateřina
Tichých, žijí momentálně v Kanadě. --Autorka Ema Jarošová-Koukolová,
86, darovala svou rozsáhlou sbírku lidových krojů z ČR a ze Slove-
nska městu Letovíz. Pocházejí odtamtud předkové Madeine Albrighto-
vé. --V Montreálu zemřela vzácná žena, Helena Dožáková, 81. Pocháze-
la z Chotěbudic u Bma. V Bmě i v Montreálu byla činná v Sokole. --Během Valné hroma-
dy 30 sokolských lyžařů se účastnilo zimních her v Horseshoe Val-
ley u Barrie, Ont. --Své akvarely vystavovala v Montreálu Ruth Bílá-
Guthof. --Alois Fogl s paní procestoval Mexiko a vrátil se bez ůho-
ny. --Marie Žádková, pův. residentka Montreálu, si pomalu zvyká na Pl-
zeň. --Ve "Valašském Regionu" pokračují reportáže Břetislava Dadka /na obrázku/ čest-
z Kingstonu, Ont. a okolí. --Kanada prý zamýšlí deportovat celkem 64 ným předsedou MMI.
vdl. zločinci. A co dozorců a velitelé komunistických koncentračních Za dlouholeté zá-
lágů, avšak v Československu v 50. letech? Zatím se zjišťuje, kolik sluhů o tuto insti-
podobných lidí se do Kanady během posledních několika let dostalo tuci a za úlohu při
ze Somálska, Iráku a Afganistánu. V poslední době žádají o azyl Řómo-
vé z ČR, kteří tvrdí, že v ČR existuje proti nim diskriminace a že budování Masaryko-
vých domovů ve Scar-
dražská vláda staví pro ně koncentrační tábory. --"Moravsko-slez-
borough. Málo řeč-
ký Den" přinesl reportáž o Torontu a krajanech zde. Divil se, že-
nil, ale hodně udě-
lích je tolik. že však na český konsulat musí do Montreálu, na to-
lal. Často dojtá-
započítali. --V Oakville, Ont se usadil Jiří /"Pierre"/ Hordk. --
děl z Hamiltonu s
9.3. se konala živá Valná hromada členů Masarykova Institutu. Čle-
inž. H. Obrem, které-
nové odhlasovali zrušení počátečního poplatku 100\$ pro nové čle-
ho MMI poctil podob-
ny. Přestavba budovy s restaurací pokračuje úspěšně. Předsedou po-
cházet z Chebu.

Volání Kanady neodola-
lala Marcela Vatra-
lová z okolí Prešo-
va. Před tím navští-
vila Anglii, kde se
naučila dobře an-
glicky. Mississauga
se jí líbí.

Dopis do Kanady

Ty píšeš o kráse té vaší zimy
i já jsem tam s tebou,
zvoni nám zasněžené rýmy
a ruče zebou.

K nám zima přijít dosud váhá,
jen vítr cloumá sadem.
Tráva je zelená a vlhák
a irpí chladem.

Co po trávě, když v klíně pomočkaném
nerodí kvítí.
Raději v kraji dosud nepoznaném
chci s tebou jít.

Ji samotou bláhého ticha,
jen s tebou jít, čím spíš,
jít chvíli, kdy se klidně dýchá,
však ty to víš.

I když se mlčí, mnoho se dá říci,
to také víš,
dokreslí pohled slova chybějící,
když jsme si blíž.

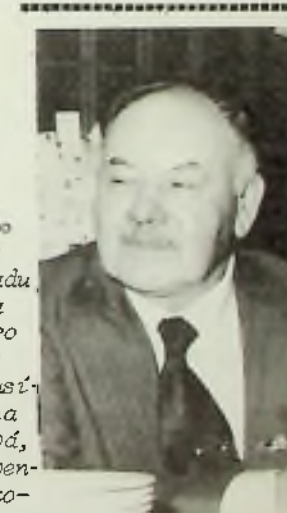
Či dopis, v úsměvu slza se mi míchá,
z čeho se zrodila?
Víš, že do kobky jiného zas ticha
teď právě vstoupila.

Antonie Hřibovská

ze sbírky "A hvězdy přijdou do zahrady"

Paní Zdenka Gabalová
pracuje v Praze
na min. zahraničí a
má co dělat s český-
mi konsuláty po svě-
tě. Doufáme, že to-
rontským krajánům
pomůže. Přiletěla
do Kanady s výpravou
dr. V. Klause.

Během Valné hroma-
dy Masarykova In-
stitutu byl 9.3.97
zvolen František
/"Frank"/ Brawn
předsedou MMI.
Za dlouholeté zá-
sluhy o tuto insti-
tuci a za úlohu při
budování Masaryko-
vých domovů ve Scar-
borough. Málo řeč-
nil, ale hodně udě-
lal. Často dojtá-
děl z Hamiltonu s
inž. H. Obrem, které-
ho MMI poctil podob-
ně. Frank Brawn po-
cházet z Chebu.

Dne 14. března t.r. oslavil v kru-
hu své rodiny v Torontě své 90. na-
rozeniny skromný krajaňský pracov-
ník, Josef Adlaf. Na obrázku z r.
1951 je se svou paní a dvěma syny.
Rodina se přistěhovala do Kanady
po válce z Jugoslávie, přesněji z
Daruváru, kde byla a dosud je počet-
ná česká kolonie. Je fakt, že p. Ad-
laf pomáhal v samých začátcích bu-
dovat náš Masaryktown. Vydavatel
t.l. má ještě jiný důvod, proč p.
Adlafovi gratuluje k významnému ži-
votnímu jubileu: první kanadské vá-
noce strávil právě u Adlafů v č.30
Highview Crescent v Torontě v r.51.

Z České republiky

List "Prague Post" přinesl delší článek o kladrubcích z pera M. Valenty "A Breed Apart". V Kladruzech n. Labem je dnes 16 plemenných hřebců a za rok se rodí 100 čistokrevných hřebců. Z nich 80 se prodá do ciziny, především ke královským dvorům. --Am. list "News-Gazette" přinesl reportáž o vydavateli listu "Prague Post", Lise Frankenbergové, která vystudovala sociologii na U. of California v Santa Barbara. List má náklad 40.000 a zaměstnává 100 lidí. --Pokud někdo z našich čtenářů navštíví Ostravu, př. Marie Svobodová /nám. A. Bejdové 1792, 708 00 Ostrava-Poruba/ vyzve až 7 osob za výhodných podmínek /bed a breakfast/. --Ve vedení "Společnosti bratří Čapků" v Praze jsou: prof. Fr. Černý /předseda/ a J. Protiva a Milena Pfanová. Adresa: Box 284, Jinčičská 14, 111 21 Praha 1. --Jarda Vecka, alias Pipal, žije v Conifer, CO. V Praze mu v těchto dnech vycházejí jeho trampské písničky na kazetách a CD's. --Marie Tomancová /za stadiónem 1304, 696 03 Dubňany u Ratíškovice/ po šesti měsících v Anglii chce v létě poznat Kanadu. Kdo poskytne trochu zájem? --Olomouc chce mezi UNESCO. --Osudy "Eskymo Welzla" se nyní hrají na jevišti, díky režisérovi M. Kroboťovi. Kus má název "Ten, co sežral medvěda". Hraje soubor Divadla ABC a v hlavní roli je Zdeněk Žák z Brna. Hra zaznamenává Welzlova touhu po svobodě. --Na oslavu TGM přiletěl do Kopřivnice vrtulníkem min. vnitř. Ruml a měl zajímavý projev. Účast několika set lidí svědčí o tom, že TGM byl Moravák. --Česká koruna prudce oslabila. Listy v sousedním Německu předpovídají devalvaci koruny o 5 procent. --V Praze je výstava malířů Oty Janečka a Otakara Nejedlého. --Prez. Havel ve svých "Hovorech z Lána" 2.3. připustil, že v zahraničí se ocenuje politická stabilita České republiky, ale že se v nedávné době několikrát setkal s tím, že "naše země například má pověst země, kde nejvíce taxikáři okrádají turisty, kde okrádají hostinští, kde nechd-li člověk něco dvě minuty ležet, tak v tu chvíli to zmizí". --Zlínský výrobce obuvi možná skončí v likvidaci. Navrhuje to druhý největší akciový podnik, firma Toma Otrokovice. --Přepady menších pošt a benz.

Reakce diváků
of Dr. Klause:

1 Kč = 1 USD

Sen p. premiéra
V. Klause..

— Sčíte, není to nějaká provokace? Pan si pleje srp a kladivo...

Příběh Taxisova příkopu

Překážka, kterou dnes nazýváme Taxisův příkop, proslavila Velkou pardubickou steeplechasse snad více než samotný závod. Taxis je pětimetrový příkop, vpředu ohraničený přírodním plotem 140 cm vysokým a 140 cm širokým. Jeho přeskok s patřičným odskokem vyžaduje pro koně a jezdce nejméně osmimetrový skok. To, zda se dvojici podaří překážku zolat bez obtíží, do značné míry ovlivňuje chování jezdce především v okamžiku odskoku. Proto také všichni startující přemýšlejí o způsobu najetí na překážku dávno před startem dostihu a své rozhodnutí pak přizpůsobují situaci, která vládne v poli cvalajících koní. Taxis je rozhodující překážkou první fáze dostihu. Jde však o to, aby příprava koní i jezdce odpovídala jejich schopnostem a fyzickým možnostem a nehaždovalo se na jejich úkor.

Překážka byla založena do kurzu trati v roce 1874. Když se ale po ukončení prvního ročníku jednalo o změnu kurzu i překážek, vše se točilo právě kolem tohoto příkopu uprostřed dráhy. Jedni v popředí s Emilem Furstenbergem chtěli překážku zrušit. Oponující stranu zastupoval Egon Thurn-Taxis, který nakonec přesvědčil všechny ostatní příbлизně těmito slovy: "Jasně, vy ani já nebudeme už tuto překážku překonávat, a proto není důvod, proč bychom ji měli vyřadit z někomu ulehčování...". Příkop tedy zůstal a pro ulehčení byla před něj postavena proutěnka. Kurz byl postupně upravován do roku 1884 a trati se až do roku 1937 neměnila. Název Taxisův příkop byl v tisku uveden teprve od roku 1892 - to už překážka měla místo proutěnky trvalý přírodní plot - jako výraz díků Egonu Thurn-Taxisovi. Ten se v roce 1866, kdy vystoupil z vojenské služby, stal mistrem v parforsních honech. V honební jízdě zvládl ještě v roce 1865 na pardubickém závodisti.

Klub turistů chce získat zpět od státu jedenáct hradů

P r a h a - Klub českých turistů chce od státu, aby do jeho vlastnictví bezúplatně převzal jedenáct atraktivních hradů na území celé republiky. Vedení klubu vysvětluje svůj požadavek tím, že hrady patříly do roku 1948 turistům, a že ti tedy mají na jejich navrácení nárok. S tím však nesouhlasí památkáři, kteří hrady v současné době spravují. "Žádáme vládu o bezúplatný převod hradů Bezděz, Točnick, Zvěřák, Trosky, Velhartice, Lipnice nad Sázavou, Helfštýn, Krakovec, Landštejn, Rychmburk a Sloup," uvedl včera zástupce generálního sekretáře Klubu českých turistů Ivan Press. "Chceme zkoušet, zda se o ně nedokážeme postarat lépe než stát," řekl. Pokud turisté některé z požadovaných hra-

dů získají, nehodlají je podle Presse zavírat pro veřejnost. "Využití by bylo obdobné jako doposud, ovšem s tím, že by mělo přinést propagaci klubu. Víme, že bychom vše zvládli i finančně, pokud by stát na údržbu nadále přispíval, jako to dělá nyní," řekl. Svou žádost turistové opírají o usnesení vlády z loňského října, které pojednávalo o bezúplatném převodu vynečeného nemovitého majetku vybranými spolky ke zmírnění majetkových křivd. Požadavky předali před několika týdny ministerstvu vnitra, které je shromažďuje a požádalo o vysvětlení památkáře. Ti jsou však mnohými nároky turistů pobouřeni. "Žádost turistů považují za absurdní. Například hrad Velhartice je kulturní pa-

matka evropského významu a je otázkou, zda turistům vůbec kdy patřil, či zda ho jen spravovali," uvedl ředitel památkového ústavu v Plzni Karel Drhový. Dodal, že ústav vloží do rekonstrukce Velhartice jen za poslední tři roky více než jedenáct milionů korun. "Kdyby stát převzal hrad na turisty, musel by údržbu nadále financovat, ale navíc by neměl záruku, že při opravách a rekonstrukcích bude někdo dbát na památkovou péči," řekl. O převodu požadovaných hradů ze státu na Klub českých turistů by měla rozhodnout v příštích měsících vláda. "Zatím nevíme, jak to dopadne. Jsme si vědomi, že některé hrady možná nedostaneme, ale některé snad ano," řekl Press. **OLDŘICH TICHÝ**

CIZINCŮM DVAKRÁT TOLIK

Po pár letech studijního pobytu ve Spojených státech se chystám na návštěvu mé rodné vlasti. Poněvadž dva roky je -- s ohledem na dnešní politický, ekonomický i kulturní vývoj -- poměrně dlouhá doba, rozhodl jsem se nejprve upřádat, jak se u nás doma věci vlastně mají. Požádal jsem proto přítele o zaslání turistických materiálů.

Z několika brožur mě zaujala anglická verze publikace pražských památek, kterou jsem předtím prostudoval v češtině. K mému šoku a překvapení jsem se dozvěděl, kolikrát dražší je být turistou zahraničním než tuzemským. Do Bludísta, Betlémské kaple, na Petřínskou rozhlednu, Staroměstskou mosteckou věž a Staroměstskou radnici domácí návštěvníci zaplatí vstupné 10 Kč, přičemž zahraniční turisté dají za stejnou podívanou 20 Kč. Rozdíly v cenách jsou však jinde i víc markantní. Například vstupenka do Lorety stojí 15 Kč, ale „entrance fee“ činí 40 Kč. Staronová synagoga je zpřístupněna zdarma domácím hostům, nedomácí však zaplatí „směšný“ poplatek 120 Kč -- patrně částku určenou k opravě zdiva vykoukaného nečeskými očima. I když některé památky mají sjednocené vstupné nediskriminující původ návštěvníků, stěhu důchodců a rodinám byste těžko hledali.

Stejnou měrou, jakou jsem hrady na českou kulturu a historii, se stydím za naši hladovost a nenasytnost. Nevím, kam to s námi zemí vede; s tímto přístupem však jen velmi těžko do Evropy, o cestě do světa ani nemluvě.

TOMÁŠ HEJDA, Haverford, PA

P o z n a m e n í: Nejsou to ale jen peníze. V České republice je emigranti cizincem. V hotýlku na náměstí v Zámberku měli předloni v recepci nápis: Češi 150 Kč, Poláci a Slováci 200 Kč, ostatní 400 Kč. Když jsme uvažovali americké pasy, starší muž za pultem nám vysvětlil, že my jsme „auslandi“, ti ostatní --. Moje žena tenkrát zklamáním téměř plakala, byla to její první návštěva po sametové revoluci. A ulonit? Nejen lůžko, ale i snídaně byla pro nás za dvojnásob. Stejně tak v Olomouci, kde v poloprázdném, sešlém hotelu socrealního stylu nám přímo řekli, že jsme cizinci. Cizince z nás udelal náš americký pas. Nebyla to ani naše čeština nebo oblečení, ani naše manýry. Nemáme českou občanku, máme cizí pas, tak jsme cizí a jako s cizinci s námi také jednají. Navíc nás chtějí odrát. Která jiná země se ke svým hostům takto chová? Vloni na podzim během týdenního pobytu na Slovensku se nám nic podobného nestalo. Může se říct, že jsme měli štěstí, ale fakt je, že nikde nikomu nevaňdlo ani naše čeština, ani naše americké pasy. Naopak, měl jsem pocit, že např. jak v restauraci pod Děvínem, tak i v rodinném hotýlku v Mýtu pod Dumbírem se k nám chovali slušněji, než by stačilo a sazby měli jen jedny.

Jde tedy o českou specialitu? Zřejmě ano. Arnošt Lustig ji nazval vystižně -- promiňte, prosím -- českou vychácností.

"Americké Listy"

Rozíňák poznal slávu i vězení

P r a h a - Do osudů hokejisty Václava Rozíňáka, jenž v sobotu zemřel ve věku 74 let, se plně promítla tragická doba čtyřicátých a padesátých let. Dvojnásobný mistr světa z let 1947 a 1949 a majitel stříbrné olympijské medaile z roku 1948, právě kvůli nezapomenutelnému útoky Rozíňák - Zábrodský - Konopásek, byl na vrcholu kariéry zatčen a ve vykonstruovaném procesu v roce 1950 odsouzen na deset let, z nichž si odseděl polovinu.

"Ta zpráva mě vzala u srdce," reagoval na Rozíňákovu smrti internacionál Miloslav Charouz, mistr světa z roku 1949, který s Rozíňákem po jeho propuštění hrál v jednom útoky ve Španělsku. "Byl to kluk z Podolí, od vody, který by pro kamaráda a pro mužstvo udělal všechno. Charakter. Vzpomínám si, jak ve Stockholmu v devětičlenném družstvu bránil šampionát se dvěma vyraženými zuby. Nevypustil trénink a tím spíš zápas, uměl kluky vyhecovat. I kdybychom vedli padesát nula, chtěl dát ten jedenáctý gól stejně jako první."

Rada, v níž hrál Rozíňák na pravém křídle, Konopásek na levém a Zábrodský v centru, neměla ve své době v amatérském hokeji konkurenci. "Byl to jeden z našich nejlepších útoků všech dob," vyjadřuje Charouz, který dodnes hokej sleduje, miněni mnoha znaků.

"Já jsem si s Voškem taky hodně a parádně zahrál," vzpomíná Charouz na spartácký útok vedený Hejtmánkem. "To byla radost, protože on strašně rád na gól přehrával, byl nezlomný jako málokdo."

Pro pamětníky slavných zápasů na staré Stvanici zůstane Václav Rozíňák příma chlapíkem, báječným hokejistou, jejich "Rozou". **PETR NEČADA**

HUMOR

Dopravní policista zastaví automobilistu a ptá se ho: "Značí dopravní předpisy?" "Značí!" A co byste potřebovali vědět?

Povídal si svému zaměstnanci: "Gratuluji vám k narození dědice!" "Prosim vás, šéfe, s takovým plotem, jaký já mám, to nemůže být dědic, ale jen potomek!"

"Slyšíš? Bude žena muže. 'Kdosi je v domě? Zloděj!'" "A co mám dělat? Já se usmívám, ne můžu."

"Já to, co? Běží vzhůru psal!"

"Páne Konec, na léčení vaší dlouhodobé nemoci je dnes už pozdě." "Tak já přijdu jindy, pane doktore!"

"Páne doktore, můj zrak se už podstatně zlepšil." "To jsem rád, ještě mi trvá čekání, jestli mám brýle, nebo ne." "Ale pane doktore, kam jste vlastně odešel?"

procenta původního počtu. --Skupina českých historiků, včetně Radomíra Lučí, odmítla text česko-něm. Deklarace, v dopise M. Zemanovi. --Rómové na Slovensku formují domobranu. Je jich dnes asi 400.000. Předseda Slovenské národní strany Ján Slota prohlásil v Bratislavě, že 70 procent z nich jsou kriminální živly. --Kořeny rudé Mafie v Miami přijíždějí do Prahy. --Vyšel článek "Přehled jmén Václava Havla" ve "Víd. Svob. Listech". Kopii pošleme zájemcům. --Také v Olomouci explodovalo několik bomb. Otevřený dopis ministrů vnitra poslal př. Zdena Maštinová. --Zajímavá je kniha P. Kettnera a I. M. Jedličky "Proč zemřel Jan Masaryk", 190 stran. Jestli zajímavější je však knížka Marcie Davenportové "Jan Masaryk - Poslední portrét". Je to překlad angl. originálu "Too Strong For Fantasy". --Lichtenštejnové majetek zpátky nechťejí, ale vládnoucímu knížeti zdědit pouze na tom, aby ČR přiznala, že jeho otec nebyl nikdy Němec. Potom by se jednalo o navázání diplomatických vztahů. --"Demokratická unie" a její předseda Ratiškov Majalík /U trativodu 358, 190 14 Praha 9/ nabídl "KL" informační spolupráci. Lednové číslo "Novin DEU" má 8 stran zajímavého materiálu. --Ing. Vlad. Oppl byl za Věťánsko zvolen do senátu. --Finanční makléř /nový výraz?/ L. Klásek napsal do "Svobodných" úvahu na téma "Nepodceňujte šetření na staré". Právě když v Podnikatelském penzijním fondu nastaly značné problémy. --Pod kostelní navíci v kat. kostele v Záběhu se našel doslova zlatý poklad: našlo se na 200 zlatých a stříbrných mincí z různých století. --V Kroměříži byla tryzna za dvě Sokolky, které přišly o život loni

v listopadu při loňské nehodě na řece Mlý. --H. Krejčí, rez. Aljašky, přeložil německy psaný rukopis J. Welzla. Vyjde nyní pod názvem "Jan Welzl: Cesta kolem světa 1893-1898". Jde o unikátní dokument. Vydává: Nakl. PASERA, Iosenova 3, 120 00 Praha 2. Tel. 02/25 26 65. --J. Hanák z Ratíškovice by se rád podíval do Austrálie, aby tam studoval systém školení učitelů. Chybí mu letenka. --V Pardubících zemřela Věra Potěšilová, roz. Mucková. --Vydavatel t. l. byl navržen za čestného člena odbočky Českého svazu ochránců přírody v Leštíně na Moravě. Centrála je v Praze v budově Zimního stadionu. --Nový přehled českých tiškovin v zahraničí přinesl "Zpravodaj pro exilová studia", díky M. Přibáňovi.

O LETCÍCH

Tom Doležal mistrně přeložil článek dr. Miloše Vítka "The

Flight to Erding" do angličtiny. Kopii rádi pošleme vašim zdejším zdarma. Stalo se na jaře 1950, že 3 čs. Dakoty ulétly ven. --

Článek F. Kauckého "Africké patroly" popisuje, jak 7 čs. letců /Václav, Sýkora, Hájek, Krajina, Hrbáček, Tobiška, Adam/ o vlásek uniklo německé internaci v Syrii, krátce po kapitulaci Francie v r. 1940. Adam létal později u angl. 68. peruti a na mosquitech. -- Vynořily se nové úvahy o letu R. Hessa do Skotska v květnu 1941. Před odletem měl 4-hodinový rozhovor s Hitlerem. -- V Jaroměřicích u Jevíčka nezapomněli na svého rodáka Jana Parolka, který zahynul po náletu na Kiel 16. 11. 41. Jeho jméno je na památníku padlých. -- Vyšel český překlad Irvingovy knihy "Göring". -- Polovina letecké techniky ČR není provozuschopná. -- "Svět křídla" v Chebu vydal knížku "Stíhači esa". -- Jiří Payne se prý stal novým nám. ministra obrany a prohlásil mj. "čím méně se bude létat, tím méně se bude padat!" /Zní to jako vtip. -- J. Klínka /Victoria, BC/ studuje materiály od Fr. Zivuly z Brna. Zjistil také, že dnešního gen. Peřinu naučil létat v Prostějově teh. rotmistr Murček. -- Kdo chce poslat dar na památku J. Bělky, adresa je: Camphill Village Foundation, RR 1, Angus, Ont. LOM 1B0. -- Američané nabízejí bezplatný pronájem/na 7 let/ stíhaček F-18 Hornet a zaškolovací program pro české piloty. -- Z archivu pražské StB máme kopii výpovědi navigátora čestmíra Brože, který se vrátil z Německa po úletu tří Dakot do Erdingu. Vypo-

z Cardiffu, Wales, došla zpráva, že tam koncem února t. r. zemřel náhle býv. pilot čs. 311. peruti, František Pšurný, RAF č. 78-7102. Narodil se 25. 1. 1916 v Uh. Ostrohu. Pilotní výcvik prodělal v Kanadě; přežil 2 havárie. Rád vzpomínal na naše krajiny v Alběrtě a na Calgary Stampede..

S/L M. Liškutín nám oznámil, že 25. 2. 97 zemřel ve Warminsteru, Wilts. plk. let.

Adolf Vrána, nar. 27. 10. 1908 v Nové Pace. Ve Francii bojoval jako stíhač po boku A. Vašátka a napsal o něm knihu. Měl rád humor a byl u 312. čs. peruti znám jako "Houpman Sagner". V Salisbury ukoval vlastnoručně repliku meče sv. Václava a věnoval ji místnímu muzeu, na počest čs. letců, kteří za války ve službách RAF padli. Po změně doma v r. 89 byl jmenován čestným občanem rodného města, ale pro zdravotní problémy se už domů nepodíval. Uměl o svém bohatém životě vyprávět: rád vzpomínal na svou činnost jako "test pilot" před válkou v Letňanech a na okružní, když mu po výcviku v Boce Kotorské sám král Alexander předal pilotní odznak námořního letce. Nezapomněl také na své kamarády v prostějovském VLU, pod velením plk. Starého. Slíbil vydavateli t. l., že sepiše své životní zkušenosti, včetně dramatické cesty na západ po únoru 48. Zůstaly po něm jen delší dopisy, které posílal na adresu "KL". S/L Liškutín o něm napsal mj. "Mám na něho vřelé přátelské vzpomínky a cítím k němu upřímné díky za jeho podporu a pomoc." Noviny v Nové Pace přinesly před časem článek o tom, jak Ada Vrána se v r. 1935 loučil nad hrobem se zesnulou zdravotní sestrou Annou Vrabcovou: rozhlédl se kolem a řekl, jak je krásné, že se s oblíbenou ženou přišlo rozloučit tolik "nebeského ptactva": tři rodiny Vránů, manželé Stmadovi, 2 rodiny Vrabců, souseď Holub a Špaček, býv. spolužáci Skřiváněk a Kohout a všem požehnal p. farář Čáp. Ten pohřeb už smutný nebyl.. Byl to vřelý muž. Mj

BATTLE OF BRITAIN 310 CZECHOSLOVAK Squadron on 17.9.1940 RAF DUXFORD

Podle sdělení gen. let. Vic Bergmana, zemřel 2. března t. r. v severní Anglii Wing Commander Douglas Blackwood, DFC. Jak nasvědčuje fotografie z r. 1940, patřil od samého začátku do původní sestavy utvořené 310. čs. stíhačí peruti v rámci RAF na letišti v Duxfordu. Pilotní kvalifikaci získal hned po skončení studií na universitě v Cambridge. V únoru 1936 se oženil a stal se učitelem létání. Když vypukla válka v září 39, měl se stát velitelem jisté stíhačí peruti, ale ve svých 27 letech byl příliš starý. /Z toho lze usuzovat, že se narodil v r. 1912. / Pak nastala změna a jeho zkušenost našla uplatnění u 313 RAF peruti. Koncem června byl převeden k čs. 310. Před několika lety zachytil na papír své první zkušenosti s našimi piloty a jak obtížné bylo je přesvědčit, že mají dělat všechno "angl.

cestou", přestávku na čaj považovali za zbytečné maření času, napřed byly jejich uniformy na půl francouzské. S/L Blackwood však jasně viděl, že jsou motivováni a po zvládnutí základní angličtiny, nastal konečně den, kdy se ve vzduchu utkali s Němci. Stalo se to 20. srpna 1940 nad hrabstvím Essex. Ten den sestřelili naši 3 nepřátelské stíhačky, ale ztratili 3 vlastní stroje. Sám Blackwood /zvaný "Blackie"/ byl sestřelen a zachráněn se padákem, stejně jako ti dva od téže peruti. Během prvního střetu se zjistilo, že letci měli zastaralá VHF rádia a neslyšeli instrukce pozemních kontrolorů. Rádia byla rychle vyměněna a postupně se ukázně čs. skvadrona stala součástí tzv. Bader Wingu /3 skvadrony Hurikánů a nad nimi jedna skvadrona Spitfirů/. S/L Blackwood rád i v důchodu vzpomínal na válečná léta strávená s čs. piloty a pozemním personálem. Zůstal v kontaktu s majorem A. /"Sáďou"/ Hessem, když odešel do USA jako let. attaché a až do jeho smrti na Floridě 10. 8. 1981. Mezi nejvěrnějším přítelem však byl Vic Bergman, který ho pravidelně v Lauder navštěvoval.

Dne 14. března t. r. zemřel při odklizení sněhových závějů u svého domku v Angus, Ont. známý letecký veterán, Josef Bělek, 83. Byl za války zadní střelec u 311. čs. peruti v rámci RAF č. 787808 a 1997-53. Narodil se 21. 1. 1914 z českých rodičů ve Vídni. Navštěvoval tamní Komenského školu a něm. obch. akademii. Od r. 34 sloužil u pěchoty v Mukačevě, Košicích a Prešově. Další trasa po březnu 39: Polsko, Francie, Afrika, Agde a s 1. pěším plukem na frontu. Evakuace do Anglie. Byl zařazen k 312. čs. peruti, prošel níže kursy a v letech 42 až 45 sloužil u 311. jako palubní střelec. Zúčastnil se šedesátisedmi leti nad nepřátelským územím, celkem 1067 hodin. Létal nejčastěji v posádce Kuhn, Heža, Jurman, Stouhal, Matýšek, Reitler a Veverka. Podle jeho úsudku byl W/C V. Nedvěd nejlepším velitelem 311. peruti. Po únoru 48 odešel do Anglie a usadil se v Kanadě. Později zjistil, že za to komunisté poslali jeho bratra do Jáchymova a při výlechu ubili jeho otce. Tím se vysvětluje, že v posledních několika letech usiloval, aby krutý velitel Mírova V. Kohlíček, usazený od ledna 1970 v Brantfordu, Ont., byl postaven před soud. Odsuzoval liknavost české justice, že nepožádala o Kohlíčkovu vydání a lhostejnost kanadské fed. policie k jeho návrhu, aby byl jako "provinilec proti humanitě" z Kanady deportován. Jiným zajímavým rysem jeho povahy bylo, že pokud mu to zdravotní stav dovozoval, létal každý rok na Bahamy, aby tam položil květiny u hrobů svých válečných kamarádů Hadrávka, Marka, Salze, Šotoly a Břízy. Mezi pozůstalými je jeho manželka Ursula a syn. Mj

Podle sdělení gen. let. Vic Bergmana, zemřel 2. března t. r. v severní Anglii Wing Commander Douglas Blackwood, DFC. Jak nasvědčuje fotografie z r. 1940, patřil od samého začátku do původní sestavy utvořené 310. čs. stíhačí peruti v rámci RAF na letišti v Duxfordu. Pilotní kvalifikaci získal hned po skončení studií na universitě v Cambridge. V únoru 1936 se oženil a stal se učitelem létání. Když vypukla válka v září 39, měl se stát velitelem jisté stíhačí peruti, ale ve svých 27 letech byl příliš starý. /Z toho lze usuzovat, že se narodil v r. 1912. / Pak nastala změna a jeho zkušenost našla uplatnění u 313 RAF peruti. Koncem června byl převeden k čs. 310. Před několika lety zachytil na papír své první zkušenosti s našimi piloty a jak obtížné bylo je přesvědčit, že mají dělat všechno "angl. cestou", přestávku na čaj považovali za zbytečné maření času, napřed byly jejich uniformy na půl francouzské. S/L Blackwood však jasně viděl, že jsou motivováni a po zvládnutí základní angličtiny, nastal konečně den, kdy se ve vzduchu utkali s Němci. Stalo se to 20. srpna 1940 nad hrabstvím Essex. Ten den sestřelili naši 3 nepřátelské stíhačky, ale ztratili 3 vlastní stroje. Sám Blackwood /zvaný "Blackie"/ byl sestřelen a zachráněn se padákem, stejně jako ti dva od téže peruti. Během prvního střetu se zjistilo, že letci měli zastaralá VHF rádia a neslyšeli instrukce pozemních kontrolorů. Rádia byla rychle vyměněna a postupně se ukázně čs. skvadrona stala součástí tzv. Bader Wingu /3 skvadrony Hurikánů a nad nimi jedna skvadrona Spitfirů/. S/L Blackwood rád i v důchodu vzpomínal na válečná léta strávená s čs. piloty a pozemním personálem. Zůstal v kontaktu s majorem A. /"Sáďou"/ Hessem, když odešel do USA jako let. attaché a až do jeho smrti na Floridě 10. 8. 1981. Mezi nejvěrnějším přítelem však byl Vic Bergman, který ho pravidelně v Lauder navštěvoval.

O VOJÁCÍCH

Nejlepší přítel Š. Miklanka: Chvála, Čambala, Klemes, Holman, Huták. -- Ve dnech 7. a 8. 5. je v Kroměříži "Setkání býv. příslušníků 3. čs. sam. brigády. K 52. výročí bojů o Břest, Hulín a Kroměříž. -- 20. 4. má být v Torontě krátce JUDr. Hanuš Pressburger a doufáme, že se přijde podívat na náš vojenský archiv. My jsme ho sice povýšili na spolupracovníka "KL", ale špatně měli jeho hodnost: je pplk. Byl nář. mistrem v bridži v ČSR v r. 38 a v letech 46-48. -- Legionáři v Brně s Klubem přátel čs. legi vydali "Provolání k národu". V něm označují nedávnou česko-něm. Deklaraci za haněbný dokument. -- Díky MUDr. M. Benešovi víme, že tato aktivní skupina plánuje v polovině dubna zájezd do Francie a koncem května do Hodonína /k otevření Masarykova Muzea/. -- Pavel Mrozek, ročník 1923, pochází z Těšínských Beskyd a po záboru Němci musel do Wehrmachtu. Na záp. frontě přešel k Američanům a přihlásil se k čs. zahr. vojsku. Nedávno měl v Praze nehodu: jeho družka mu ukousla prst. -- V Olomouci probíhá výstava "Čs. legie 1914-1920", díky pplk. MUDr. M. Žuffovi-Kučovi. -- V armádě budou znovu působit kaplani. -- Heraldik pplk. Jiří Louda se po kapitulaci Francie dostal do Anglie na starém škineru "Forbin", z Bordeaux přes Casablanku. Když doplul do Anglie zjistil naši dělostřelci, že kanon na palubě nefungoval. -- V Kroměříži zemřela "tobrucká krysa" Josef Brauchbar, 91. Po válce měl pekárnu, ale tu ztratil "androchéním". -- 11. 12. 96 zemřel v Olomouci místní rodák František Dopita, nar. 13. 10. 1917. Do Agde se dostal přes Balkán, v Anglii se oženil s Angličankou a skončil válku u Dunkirku. Jeho nejlepším přítelem byl Otto Hurka. -- Starosta obce Lubiny by rád zjistil podrobnosti o tragické smrti legionáře Gustava Michalce v USA. Jeho bratr Jan Michalec byl evang. farářem u 2. praporu. -- I. Procházka sestavil seznam čs. důstojníků a vojáků, kteří sloužili za války u Angličanů. Navíc 48 našich občanů bylo u Home Guard. Seznam žen bude následovat. -- Během Kolokvia vojenských manažerů v Praze měl přednášku gen. Josef Buršík. -- Jiří Carson-Kysela s paní jezdí za mrukem na Kypr a uří se řecky. Litují odchodu prof. C. MacDonalda. -- Zemřel René Černý po nehodě ve Francii v r. 44? -- Když v únoru 42 odjelo z Busuluku na frontu na

NAŠI VE FRANCII

Dne 10. 2. 1997 zemřel v Dolním Podluží u Varnsdorfu statečný čs. voják Viktor Pernér, 85. Jeho život byl víc než pestrý:

Civtým a posledním čs. vojákem, kterému byl udělen Řád Osvobození s pořadovým číslem 990, byl Viktor Pernér. Narodil se 27. května 1911 v Terezně. V roce 1933 vstoupil do čs. armády, kde v Chebu u 5. hraničního praporu a později u 3. cyklistického praporu v Levicích, vykonával presentní službu. V roce 1937 znovu vstoupil do armády a o rok později se stal vojákem z povolání. Po zabrání zbytku republiky odešel v červenci 1939 přes Polsko do Francie, a v červenci byl zařazen k 15. pluku Senegalských střelců v Alžírsku, kde jako stovky jiných krajanů sloužil jen do vypuknutí 2. světové války a vzniku čs. zahraniční armády. Po porážce Francie, kde s 8. rotou 1. pěšího pluku prodělal v roce 1940 ústup, odplul do Anglie. Po téměř dvou letech služby v důstojnickém praporu si na jaře 1942 podal žádost k přestupu do FFL. Jeho žádosti bylo však vyhověno až v listopadu. V lednu 1943 přijel do Severní Afriky, kde byl u 1. divize FFL, 2. brigády, přidělen k BM4 (4. pochodový prapor) jenž byl zformován v Kamerunu a kde zastával funkci velitele čtyř těžkých kulometů. V březnu byl nasazen do akcí v Tunisu a zúčastnil se bojů u Enfidaville a Takrounu. Po ukončení tažení a přeorganizování praporu, se v dubnu 1944 vylodil u Neapole v Itálii a podílel se na vítězném tažení 1. divize FFL. Po pěti měsících bojů byl BM4 stažen z bojů, a v srpnu vyloděn na jižním pobřeží Francie.

Po těžkých bojích na pobřeží, kde byl u Toulonu lt. Pernér poprvé zraněn, se BM4 postupně probíjaval do Alasky. Zde s Němci sváděl opět těžké boje, zvláště při lednové německé ofenzivě vedené na Štrasbourgu. V březnu 1945 byl poručík Pernér přesunut s BM4 do prostoru severovýchodní Nice. V tomto prostoru měla 1. divize FFL zahájit útok a vytláčet nepřítel z francouzského území. Této ofenzivy se však V. Pernér už nezúčastnil. 16. března byl těžce zraněn na průzkumné hlídce.

V listopadu 1945 se kapitán V. Pernér, mimo jiné i nositel řádu Rytíř Čestné legie a čtyř franc. válečných křížů s palmou vrátil zpět do vlasti a znovu začal sloužit v čs. armádě. Absolvoval Vysokou vojenskou školu v Praze a ve Francii, a v roce 1948 nastoupil službu u 2. odd. blavního štábu v Praze. V padesátých letech opustil armádu. IVAN PROCHÁZKA

1.000 čs. vojáků, měli na sobě anglické uniformy. Při osvobození ČSR měl vých. armádní sbor už 50.000 vojáků, hlavně z Volyně. -- Hanuš Pressburger se domnívá, že šek z Prahy, který dostal K. Matoušek z Belleville, Ont. může být jeho starobní penze. /Kanada zatím nemá reciprocitu o soc. pojištění s ČR./ -- Máme kopii dopisu, který poslal gen. Petrův na Slovensko 13. 6. 91 býv. velitel Mírova p. Oldřich /"Oliver"/ Kohlíček, 109 Dundas St., Brantford, Ont. N3R 1S4, Kanada. Žije tam od ledna 1970. Vysvětluje, že když dostal za úkol asi 600 čs. důstojníků střežit, řekli mu, že to jsou "zavilí nepřátelé republiky". Byl prý mladý a věřil tomu. Uvedl, že když v 50. letech dostal příkaz, aby vězně likvidoval, neuposlechl a odhodil členský příkaz KSČ. -- Vojenský veletrh v Brně je přísně střežen, aby se předělo krádežím zbraní. -- Polsko a ČR mají společnou vojenskou jednotku. -- Sociolog I. Gabal tvrdí, že vinou politiků ohrožují armádu mnohé pro vstup do NATO. -- Gen. R. Hanák a pplk. S. Liška se stali čestnými občany Prostějova. -- V Holešově zemřel 10. 10. 96 Leo Hřebáček, napřed voják, později letec. -- Doma prvně promítali filmy z Anglie, které za války natočili režiséři K. Lamač, Otto Heller a Jiří Weiss. Bylo to na TV-ČT 1. -- Býv. desátnice Svobodovy armády M. Streitová zásadně neplatila nájem a byla vystěhována z luxusního bytu v Praze, který zaplnila veteši. Tu nyní darovala Čer-venému křídli. -- Karel Škrábek z Blovie věnuje Archivu města Plzně dokumenty z války, včetně pobytu záp. čs. jednotky v Žinkovech. Přijel tam i pres. Beneš. -- Ještě za ministra Holáně byl do hodnosti pplk. povýšen mimořádně prof. MUDr. Jiří Křebec z Klatov. -- Gen. Karel J. Procházka dostal Řád bílého lva za "mimořádné zásluhy pro obranu a bezpečnost státu". Žije na zámku Březina, p. Hořev- ník. -- "ČR se musí dostat do NATO, protože neutralitu si nemůže dovolit", tvrdí nám, ministra obrany Nečas. -- Pplk. Vlad. Štěrbalituje, že se česká armáda stala "zaopatřovací ústavem pro bolševické kádry". -- I. Procházka přišel studii o našich před Dunkirkem v r. 44 a 45. Pomohl, že vyšla kniha Boba Moravce "Pod třemi prapory". -- Zasláno: "Kamarád, pplk. Jan Pavlíček z Ostravy, není sice generál, ač bych mu to moc přál." napsal jeho starý kumpel Vlad. Richter. -- Na dotaz sdělujeme, že gen. Jan Novák, legionář z I. války v Rusku, zemřel 23. 6. 96 ve věku 99 let v Austrálii. -- Důstojníky SIS v Bratislavě školí ruští experti. -- O svob. v. v. Petru Tesařovi z Oakville, Ont. vyšel v "NO" článek pod nadpisem "S 8. armádou v severní Africe", s několika zdařilými fotografiemi. -- JUDr. Zdeněk Březina se narodil 1. 3. 1910 v Ivančicích, bojoval se Svob. Francouzi a po válce působil v Miloviciích. Zemřel v r. 1979 ve Francii. -- Pevnost "Hanička" má 1.500 m podzemních chodů a velitelství bunkr "Lom". Je přístupná veřejnosti. -- V Moskvě studuje početná skupina slovenských důstojníků. Používají mj. nejnovější ruské šifrovací stroje. -- V Brně zemřel Josef Šenkýř, 77. Vojákoval v Anglii. -- Páter Fr. Holeček z Vranova u Brna sloužil v San Marinu mši za padlé české a moravské vojáky c.k. armády. Sloužil tam 8. brněnský pěší pluk za I. války. -- První tank Rudé armády v Brně v dubnu 45 byl Sherman M-4E americké výroby. -- Vyšla kniha J. Pecky "Na demarkační čáře-Americká armáda v Čechách v r. 1945". Jiná se jmenuje "Váleční zajatci na území Protektorátu Čechy a Morava". -- V Brně žije gen. V. Fládr. Byl zraněn v Itálii. "NO" měl foto B. Čenka, řídícího a M. Knorra. -- Hledá se Gerhard Lustig. -- V Ostravě se sešel regionální sněm Čs. legie. Dušň podnikku byl Jan Mejerčík, Národní 70, Havířov 1. -- Gen. Buršíkovi dosud nevrátili jeho domek v Domažlicích. Žije v Anglii. -- Vyšel článek Z. Fábry "Součást Michova: Totaleinsatz". Nuceně nasazené v Říši byly ročníky 1921-1924. Další ročníky se postupně dostali do TN, včetně ročníku 27. Byli to poloviční zajatci. Svaz nuceně nasazených má adresu: Pošt. příhrádka 98, 149 00 Praha 415. -- Š. Miklanka z Popradu poslal vzpomínku, jak ve Walton Hall v Anglii za války s kamarády slavil úcty v r. 1940.

Dne 6. 3. 97 zemřel v Suttonu, Que. Honza Fischl, manžel Hanky, roz. Voglové. Bojoval za svobodu Izraele v Hagana a pak za svobodu ČSR. Mnozí krajané v okolí se scházeli v létě u jeho rybníku, kde choval kapry. Jeho další životní data přineseme.

CZECHOSLOVAK ARMY

Nejaktivnější mezi našimi legionáři v severní Anglii je pplk. Hugo Mellion, 97 Walton Rd., Warrington, Chesh. WA4 6NR. Je také jednatelem místního Sdružení čs. exulantů a vydává skromný, ale obsahem bohatý "Newsletter". Už mnoho let. Vždy elegantně oblečený. Foto je z Leamington Spa z r. 1990. Neraď o sobě

Když ještě byla americkou velvyslankyní v Praze Shirley Temple-Black, byl na jedné Garden Party pozván čs. válečný veterán Fabián Katrnák, pův. moravský Slovák. Je ve vlnité pozici u firmy Paradise Fruit v Lakeland, Florida.

Nedávno jsme se krátce zmínili, že náčelníkem brigádní osvěty ve Francii a v Anglii byl pplk. Jaroslav Tomčík. Narodil se v r. 1909 na Valašsku a zemřel 19. 10. 1993 ve věku 84 let. Na fotce jsou zleva: režisér Jiří Weiss, Jar. Tomčík a J. F. Kolár; je z dubna 1941 v Leamington Spa. Tomčík byl původně učitel a odešel ven přes Balkán. Z Agde šel na frontu jako velitel čety 2. p.p. Pomáhal obléhat Dunkirk v r. 44. Doma byl tajemníkem gen. Svobody, ale 10. 12. 48 zatčen a odsouzen na 15 let. Pět let vězněn v Leopoldově.

O PARASUTISTECH Skotský raport po 55 letech

Poznámka W. Churchilla, že Heydrich měl oči na britském impériu, přivedla F. Klimeše z Toronto k úvaze, že H. měl ambice vystřídát jako hlava Říše samotného Hitlera. Benešova věta, že o atentátu nevěděl, byla po válce výmluva politika, když zjistil, kolik lidských obětí si Heydrich dával. -- V Praze vychází nová kniha Jaroslava Čvančary "Někdo žil, někdo smřel", která zahrnuje období od zříční 1941 do zříční 1943 a bude mít na 900 fotografií na 250ti stranách. Víte, že Heydrich měl 3 křestní jména? Reinhard Eugen Tristan. Shodou okolností "Tristan" bylo krycí jméno podzemní skupiny, kterou řídil os. vlastenecký dr. Amoš Heidrich. Dvě shodná jména, dva shodné názvy, ale zcela protichůdný význam a smysl.

IN MEMORIAM

Historian who earned lasting respect of the Czech people

Professor Callum MacDonald, an international historian and Professor of History at Warwick University, lost his battle against cancer and died at his home in Archery Road Leamington aged 49. He had appeared to make a miraculous recovery after two operations last year, but had been ill since Christmas Eve when he suffered a relapse. One of his most notable works, which forged him close ties with the Czech people, was his vivid and immaculately researched account in *The Killing of Reinhard Heydrich* of how two paratroopers trained in Leamington parachuted back into their homeland and against all the odds, assassinated the Nazi SS leader. The account earned Professor MacDonald great respect from the Czech people, who invited him to Prague for a memorial service to the two heroes who died making a last stand against the Germans in a church cellar in 1942. The book earned him a medal from the Czech Legion for services to the country's history. Prof MacDonald leaves a wife, Aia and two daughters Kathy 18 and Clare 16.

Prof. Callum MacDonald (vlevo) a red. V. Stráka v r. 1990.

Památce Ivana Kolaříka

VALASSKO. V letošním roce vzpomínou bojovníci proti fašismu mimo jiné události před 55 lety – v r. 1942. K nim patřila zejména tzv. heydrichiáda. Dnem 27. 9. 1941 nastoupil do funkce zastupujícího říšského protektora R. Heydrich s úkolem zlomit protinacistický odpor v našich zemích. Výkon své funkce zahájil vyhlášením stanného práva s rozsáhlou zatykačí akcí. Jeho osud se naplnil po úspěšném atentátu dne 27. května 1942, který provedli čs. vojáci – členové britských paratrojů. Jedním z těchto paratrojů byl i OUT DISTANCE, vysazený v noci z 27. na 28. 3. 1942 u Ořechova poblíž Třebíče na 2. pokus. Členem tohoto roje byl také desátník aspirant Ivan Kolařík, narozený 20. 3. 1920 – rodilý učitel ve Vládkovské Měziříčí.

Ivan se připravoval na drubu lékaře. Vystudoval gymnázium, ale uzavření vysokých škol v protektorátu postihlo i jeho. Rozhodl se bojovat proti nacismu a vstoupil do zahraniční armády. Útek přes Polsko se mu zdařil, již ve Francii vstoupil do čs. vojska a poté se dostal do Anglie. Přiblížil se dobrovolně k výcviku paratrojů pro akce na území vlasti a byl požádán zařazen do jmenovaného výcviku, který měl za úkol navázat spojení s vedoucími osobnostmi domácího odboje a také s veliteli předcházejících paratrojů – zvláště s kpt. Bartošem, velitelem roje SILVER 'A', který

Přes teorii o společné kapce keltské krve zděděné po předcích byly po staletí česko-skotské styky velice chudé. V roce 1431 upálili ve Skotsku jednoho zatoulaného českého husitu a v roce 1634 měli v Chebu skotští důstojníci Leslie, Gordon a MacDonald se svými vojáky rozhodující podíl na zavraždění Albrechta z Valdštejna. Následující řádky jsou však již z let, kdy se Evropa stala malou pro každého...

Jindřich Marek

Vyskočil jsem z autobusu do deště a prohlédl mlhy a otráveně se podíval na fotoaparát s otázkou, jak si v této situaci poradí s blízkou vilkou Traigh House, která před válkou sloužila jako únikové bohatým nímrodům při loveckých výpravách na jeleny. Já jsem tu však stál v drobném dešti po dvaceti letech těšení proto, že mi o tomto místě nejednou vyprávělo pár opravdových chlapů, kterých si velice vážím.

Farmy tajného výcviku

Zde na pobřeží severozápadního Skotska, poblíž nejlíbivějšího brístského jezera Loch Morar (329 m), totiž umísťoval za války britská organizace SOE v Traigh House a na nedalekých farmách Camusdarraich a Garramoru školu tajného výcviku (Secret Training School) č. 25, v níž procházeli vybraní čs. vojáci tzv. „assault course“ – měsíčním kursem útlačného boje, který byl určen jako vstupní základ výcviku sabotážníků, zpravodajců a partyzánů pro země nacisty okupované Evropy.

„Byl jsem mezi prvními osmi čs. vojáky, kteří byli v červenci 1941 vysláni k výcviku u jezera Loch Morar. Byl tam se mnou i jeden z dvojčat atentátníků na Heydricha, Slovák rovník Jozef Gabčík. Jan Kubis přijel do kursu hned po nás. Svoje parádní vycházkové sako mi před odletem do akce Gabčík prodal za pět liber. Já válku přežil a v jeho saku jsem se dokonce oženil.“ Leopold Musil (Paraskupina TUNG-STEN)

„Bylo mi devatenáct let a byl jsem náruživým sportovcem, ale ten měsíc výcviku ve Skotsku byl pořádně tvrdý: sebeobrana, plování, práce s výbušninami, noční přepady, a především namáhavé dlouhé pochody v horách i bažinách. Jednou jsem měl namále při samostatném přesunu podle busoly. Rašelina se podé mnou začala bořit, musel jsem se začít plazit po čtyřech a moc veselí mi tenkrát nebylo.“ Jaroslav Klimeš (Paraskupina PLATINUM)

„Kraj to byl drsný a liduprázdňý. Viděl jsem tam mnoho polodivokých ovčích i početná stáda jelenů, ale člověka jste za celý den nepotkali. Jedinou kulturou zde byla chvilka u skleničky whisky a kamarádské povídání u krbu. Hodně se pracovalo s výbušninami, se kterými jsme dělali cvičné útoky na veřejnosti. V únoru nás dokonce vyložovali z člunů, po pas ve vodě v lehké obuvi. Potom následoval rychlý dvacetkilometrový přesun v horském terenu, ukončený přepadem sružené vily. Cvičilo se ve dne v noci a bylo to zde mnohem tvrdší než v úvodu známého Sequentova filmu Arental...“ Rudolf Pernický (Paraskupina TUNG-STEN)

Highlands Okolí bývalé STS 25 je součástí fascinující skotské Vysočiny (Highlands), kde ještě mnozí lidé hovoří keltsky a kde nabízejí 20 km dlouhé jezero Morar díky lidovým pověstem lochnesské přítěže místní konkurenci jmenem Murag. Zadržte se a deštěm času bučování kraj roštiny, horského větru a kamenitých stráž se stál ideálním prostorem pro výcvik mladých mužů, mluvících neznámou řečí.

skupiny zvládly v rekordním čase. V horách byla úplná mlha, všichni mokří skrz naskrz, skládali jsme známí veliteli školy. Večer větrná šla dříve zpět, až na několik vášnivých hráčů karet... Předchozí řádky z jednoho vycvikového deníku o leččím také vypovídají, stejně jako záznamy o zraněních či tragické smrti npor. Josefa Strankmüllera, který se zlomenou nohou utonul 13. srpna 1942 v divoké horské bystřině u samoty Oban

Samorost

Absolventy kursů naplněné zdravým sebevědomím po měsíci odvázel nádherným údolím vláček do Fort William, aby odudli dále na letišti Runway u Manchesteru, kde absolvovali několik seskoků padákem. To vše byla jen jakási základní škola. Ty nejlepší z nejlepších čekaly další tvrdé speciální kurzy, které je měly připravit na jejich poslání. Naučit je plavat v bažině protektivního života však nemohl sebelepší kurs...

„Cvičili nás zde zkušený skotský důstojník z elitních jednotek Highlanders. Chováním to byli sympatičtí, žádní nářkové, spíše takoví samorosti. Jeden z nich nás cvičil v té jejich kostnaté sukni – kiltu, pod kterým nic nemosil. Přišel jednou do místnosti, vyhrnul kilt směrem ke krbu a u ohně si nahřívá holý zadek...“ Josef Cikán (Paraskupina GLUCINIUM)

„Na závěr kursu útlačného boje uspořádal skotský major Young slavnostní večer, na kterou přivedl zdejšího dudáka, při jehož hře předvedl sám pan major staré horalské tance. Na oplátku jsme mu zazpívali naše národní písně a pět synků z moravského Slovačka zatancilo oblíbené slovačské tance.“ Antonín Bartoš (Paraskupina CLAY)

„Byl jsem na Traigh House od července 1942 do května 1943. Náš skotský velitel Young byl člověk vynikajících vlastností, prošel i světovou válkou, kde získal Military Cross. Často nám sám hrál na dudy, za což mu naši hoši zpívali naše písně. Když jsme se vydali na výcvik, Anton Petrál (Čs. styčný důstojník a instruktor na STS 25)

„Když se člověk podívá na mapu severního Skotska, není tam nic jiného než hory a jezera, sem tam černá tečka, samota, pole tu nevidět. Dnes je 31. prosince 1942 – Silvestr – poslední pochod 30 km přes hory. Leží tu sníh, jdeme rychle jeden za druhým, skáče me přes bažiny, bystřiny, kameny. nemluví se, přší.“

„Večer nás najde převlečené, umyté a v náladě u velkých džbánů piva, které jdou dokola. Co bude za rok, kdo by na to myslel, ostatně jsme dobrovolníci. Dálek v moři září maják na ostrově Skye...“ František Mastný (2. čs. paradesantní brigáda v SSSR)

Každý páty

Od července 1941 do dubna 1943 prošlo v ústředí kursem na STS 25 tvrdými výcviky 248 čs. dobrovolníků. Každý páty z nich se konce války nedočkal. Někteří padli v řadách naší obrněné brigády při obléhání Dunkerque, jini byli posláni na východní frontu a padli na Dukle či v bojích Slovenského národního povstání jako důstojníci 2. čs. paradesantní brigády v SSSR.

Na okupovaném území bylo z žáků STS 25 vysazeno 65 parásutistů, z nich 36 v boji s okupanty padlo. Čtyři vysazení selhali a dali se na cestu zradě. Zradci jsou však živošný druh, který zákonitě provází velké okamžiky lidsva, a jejich slabost jen zvyrazňuje činy těch, kteří v tvrdých zkouškách naopak obstáli...

Po letech

Léta plynou a dnes je u Traigh House golfový klub, na Garramoru turistická ubytovna pro mladé a na Camusdarraich natocil v roce 1983 režisér John Forsyth kasovní film s Burtiem Lancasterem. Pro kilometrů od pobřeží však stále pustina, okouzující duši romantiků a milovníků keltské mystiky. V Taliskeru a Fort William dále vyrábějí po čertech dobrou single malt whisky, která kdysi tak chutnala stařečným mládežnům ze srdce Evropy. A každý večer daleko v moři září maják na ostrově Skye. Rad bych se tam opět podíval: samozřejmě jen jako turista...

O skautech

Středisko v Holešově uspořádá 24. 5. 97 k 10. výročí smrti RVDr. R. Plajnera VIII. ročník "Plajnerova pochodu". Letošní trasa: Kyčera, Klapínov, Skalné, Hostýn. -- "Domažlický deník" přinesl článek k 90. narozeninám Jaroslava Foglara-Jestřába. Aktivní jsou skauti v Holýšově na Chodsku: založili si mj. fotokroniku. Pískovým referentem okrskové rady je O. Klečanský, Husova 413, 345 62 Holýšov. -- Skauti 3. střediska v Plzni-Doubravce byli aktivní za okupace Němci, napojení na podzemní skupinu pplk. Weidmanna. Po jeho popravě v činnosti pokračovali. Účastníci se pak osvozovali města. -- Na chatě poblíž Hranic žije Jarka Doležal, nar. 6. 1. 1931. Když mu jeho bratr odešel na západ /a do Austrálie/, Jar-ka byl zařazen k PTP a do dolů, až byl povolán drogista. -- V Hradci vyšla knížka "Na všechno buď připraven" z pera skautů L. Školpuda a P. Štěpánka. Je to obšaloba komunistického režimu, který tisícům vzal život, statisícům sebral svobodu a milionům ukradl budoucnost. Svědčí o tom, že i v těch nejhorších chvílích si věznění skauti zachovávali tvář, humor a obyčejnou lidskost. -- 24. 11. 96 opustil řady exilových skautů Staša Válek, nar. 1930. Vedl oddíl a několik táborů. -- 19. 2. 97 zemřel v Praze hudební skladatel a přední skaut ČR, Jarmil Burghauer, 75. -- V Paskově oslavili 60. výročí založení skautingu. Loňská výprava do Holandska byla úspěšná. -- Vynikajícími patrony čs. skautů v exilu byli mj. dr. Ján Papánek a Jára Kohout. -- V těchto dnech slaví "90" skaut a věhlasný alergolog MUDr. Josef Liška. Žije na adrese: Šrobárova 46, 101 00 Praha-Vinohrady. Rodák z Moravy. -- Manželé Vladýkovi oslaví 31. 3. 97 v Radnici u Rokycan zlatou svatbu. Blahopřejeme! -- Skauty ve Strakonici navštívil br. O. Vanke z pražského ústředí a zástupce redakce "Skautingu". -- Časopis "Skaut-Juňák" lze objednat na: Computer 2000, Národní třída 37, 110 00 Praha 1. /Proč se uvádí rodné číslo?/

RVDr. Silvestr Bolek byl významným českým skautem. Narodil se 2. listopadu 1926 v Lučenci na Slovensku z českých rodičů. Záklační školu měl tam, ale po zaboru Maďary v r. 1939 se rodina přestěhovala do Olomouce, kde v r. 1945 dokončil gymnázium.

Přirodovědeckou fakultu v Brně /vénova- se hlavní systematické botanice a chemii/ ukončil v r. 1951 doktorátem přírodních věd. 1951-53 byl na vojně a pak vedl laboratoř TBC na Krajské hygienické stanici v Olomouci. od r. 1955 vedl odbor DDD/desinfekce, desinsekce a deratizace/. Byl autorem mnoha studií v tomto oboru. V letech 69 až 72 byl v Poráčním sboru Hlavního hygienika ČSR. V r. 1969 byl jeho článek ve "Stráži lidu" označen za protisovětský /měl název: "Potkaní, zlý nepřítel" a musel se s rodinou přesunout do okolí Tachova. V r. 89 šel do důchodu a vrátil se do Olomouce. 23. 12. 96 na zjezdů do rakouských Alp nečekaně zemřel ve věku 70ti let. Skautoval od r. 38. V r. 46 spoluvedl oddíl v Olomouci, v zříční 69 se stal střediskovým zdravotníkem. Velmi aktivním se stal jako Oláskaut v r. 89. Byl znám jako instruktor, vedl videovéské zkoušky. Poslední rozloučení s ním bylo ve skautském duchu: rozloučil se s ním br. Berka. Br. dr. Bolek byl neobyčejně oblíben a věžen nejen pro své odborné znalosti, ale i pro krásnou lidskou povahu, vyznačující se skromností, vřelostí a ochotou konikoliv kdykoliv pomoci. Buďte nám všem chybět.

Z České republiky

Michal Pří-
bón sesta-
vil publikaci "České kraja-
nské a exilové noviny a
časopisy po roce 1945", 196 stran. Není tam všechno,
ale až na menší chyby, je to kus pozitivní práce. --Hou-
slista Josef Suk s přáteli koncertoval zas na Hradčanech. --V
letech nac. okupace bylo v koncentračních táborech uvězněno
260 českých katolických kněží a z nich 58 tam zemřelo. Celkem
16 mladých kněží sloužilo v armádách Spojenců. /Z našich Msgr.
Jaroslav Kubovec, dnes v Langenenslingen v Německu. /--V chysta-
né privatizaci chce státní podnik Becherovku odkoupit dnešní
management. Oznámil to gen. ředitel V. Lupínek. --V Děčíně peče-
ný tzv. Selský chléb dostal povolení užívat pro vývoz značku
"Czech Made". Podobně byla významná firma Elektrokamplet
Loučka a syn ve Starém Hradišti u Pardubic. --Bicci dostal Ma-
denův řád. /John Madden byl Skot, který se v r. 1905 stal trené-
rem pražské Slávie. Podobně byl in memoriam významný Fr. Plá-
níčka. --Z trezorů Bank of England bylo 24.3.1939 převedeno do
Berlína, se souhlasem Chamberlaina, 1013 čs. zlatých prutů. /In-
formace je z knihy švýcarského autora G. Treppa "Obchody s ne-
přítelem". /--Ve Světkově u Pardubic byl postřelen 14ti-letý
růmský chlapec. Stalo se to při hádce v rodině. --Americká fir-
ma GSR skončila svou činnost v kopřivnické automobilce. --Barrandov plánuje
film o bratřích Mašínových. Režii má mít na starost v USA žijící Ivan Passer.
--Papeže uvítá v Hradci 25. dubna multimediální audiovizuální projekt "Legen-
da o sv. Vojtěchovi". Vystoupí na 100 zpěváků, tanečníků a herců. Jevišťem bude
Velké náměstí. --V Táboře začal soud proti dvěma pohraničnickům, kteří už na ra-
kovské straně hranic postřelili četaře A. Jeřábka, pak jej zavlékli zpět na čs.
území a předali StB. Jeřábek byl později souzen za "vlastizradu" a popraven. --
Michal Zantovský se má stát předsedou ODA. Je známo, že Alliance hledá do čela
osobu, která by byla přijatelná pro širokou veřejnost. --Mladí a schopní učite-
lé ze škol utíkají z finančních důvodů. --České lázně navštěvují hlavně Němci
a Rusové. --V ČR je 170.000 domácností, které nemají vlastní byt. --V Ostravě se
buduje Muzeum Ivana Olbrachta. Iniciátorkou je býv. učitelka z Podk. Rusi, N. Tu-
marecová. --Vagonka ve Studénce staví vlak z hliníku. Už dnes mají zájem Švý-
caři. --Zemřel divadelní režisér Luboš Pistorius, 72. --Film "Bumerang /o kom.
táboře v Příbrami/ shlédl při jednom promítání ve Zlíně rekordní počet divá-
ků: 1.100! --Prezident V. Havel považuje Sládkovu stranu a kom. stranu za stra-
ny, které škodí České republice. Dodal, že nejvhodnější náprava je v tom, že se
voličům nabídne lepší alternativa. --Milión v mikádu vyhrálo už 9 sázkařů. --
Středoevropského veletrhu cestovního ruchu v pražském Veletržním paláci se
zúčastnilo 800 cest. kancelá-
ří ze 60ti zemí. --Bádník I-
van Skála zemřel 6.2.97 na
lavičce v jednom z pražských
parků. Bylo mu 74 let. --Na
Setkání Čechů a Slováků v
Luhačovicích přišel předseda
senátu Petr Pithart. Závěreč-
ný projev měl dr. Václav Ben-
da, ředitel Úřadu dokumenta-
ce a vyšetřování zločinů ko-
munismu. --"Bohyně Hrabal
nezemřel, pouze přestal
psát", řekl pohnutě ve
své smuteční řeči histo-
rik umění a jeho přítel
Fr. Dvořák. -- Vlak "SUPER"

Každý v 50. letech odcházel "přes kopečky" u Všerub do svo-
bodného světa. Josef Buršík, legenda Druháho a Třetího od-
boje, nepomyslel si, že po čtyřicetišesti le-
tech londýnského exilu, bude právě u Všerub
odhalovat památník na počest těch, kteří "ne-
chtěli žít pod vládou lži a násilí a pokus
o překročení hranice na západ zaplatili ži-
votem." V důstojné a pohnuté atmosféře vzpo-
mněl gen. Buršík, hrdina od Sokolova, Kyjeva,
Dukly a Ostravy, že v letech 1948 až 1989
zahynulo na 500 až 600 osob různých národ-
ností. Lidé umírali jednotlivě, ale např. 9.
prosince 1952 byl zastřelen muž, jeho manžel-
ka a jejich 15ti-letá dcera. Hlavní zásluhu
na památníku ve všerubském průmysku má do-
mažlická odbočka Konfederace politických
vězňů. Mordlní i hmotnou pomoc poskytl O-
kresní úřad v Domažlicích. Autorem památní-
ku byl akademický sochař Jiří Šlégl. J.Š.

70 let Zdenka Kesslera

V minulých dnech se dožil 70 let předseda Ústavního soudu České republi-
ky Zdeněk Kessler. Rada z nás poznala bývalého politického vězně ko-
munistických žalářů a koncentračních táborů osobně. Byl dobrým kamará-
dem a charakterním a čestným člověkem. Jeho výborná kvalifikace a dobré
vlastnosti mu umožnily najít cestu do politického světa a do života nynějšího
vysokého ústavního činitele. V poslední době, kdy otřásají naši republikou
aféry s akademickými tituly, se vložil do debaty, zda politik, který neoprávně-
ně používá akademického titulu, má z vysoké politiky odejít. K tomuto pro-
blému podotýká: "Je to nejen otázka právní, ale v první řadě jde o otázku
morální. U nás stále přetrvává tendence mít co nejvíce titulů před jménem a co
nejvíce za jménem. Myslím si, že je potřeba rozlišovat mezi lidmi, kteří vys-
koškolská studia řádně dokončili a těmi, kteří je vůbec nedodělali. V tomto
případě si vážím bývalého ministra Jana Kalvody, že reagoval způsobem, kte-
rý byl v jeho postavení asi tím jediným možným. Moje narození ve světle
klíčových a převratných událostí, jsou zcela zanedbatelné. Do nového roku
bych si přál, aby se hektická atmosféra, vyvolaná dvojím voláním a různými
aférami, uklidnila." --red-

Mezi těmi, kteří se z Kanady vrátili k trvalému pobytu
v České republice, se zdá být docela spokojený býv. re-
sident Britské Kolumbie a válečný pilot 313. čs. perutě
RAF, plk. Ota /"Icik"/ Špaček, nar. 7. 3. 1918 v Brznicích u
Háchova. Až stále udržuje svou původní pražskou adresu,
zabýdlel se postupně s paní Růženkou v pěkném domku v
Jaroměřích. Na samém konci jeho zahrady teče úhledná ře-
ka Úpa, do které "Icik" nejspíš akust nasadit lososy a
už si tam vybudoval přístav. Nedávno manžel Špačkovy
navštívil jejich přítel z Kanady, Bob Velvarecký, a za-
chytil jejich nový ráj na kresbě, kterou přinášíme ní-
že. Na léto plánují Špačkovy, že budou opékat po kanad-
ském způsobu různé delikatesy, jako např. selátka, bera-
ny a pod. Navštěvníci jsou žádáni, aby se ohlásili pře-
dem. Adresa: Ha Úpě 520, 551 01 Jaroměř, Czech Republic.

Nikdy nebudeme otroky Německa

Cheb - Plakáty s ručně
psanými protiněmeckými ná-
pisy v češtině i němčině za-
jistila v pondělí policie na au-
tobusových zastávkách v ob-
cích Okrouhlá a Podboří na
Chebsku. Policie případ dále
šetří pro podezření ze spá-
chaní trestného činu podně-
cování k národnostní a raso-
vé nenávisti. Tekl včera mlu-
ví západočeské policie Petr
Kovář. Na plakáty, které se
objevily na autobusových za-
stávkách přes noc, napsal au-
tor fixem nápisy typu: Hitle-
rův pohrabec, zůstaňte v Ří-
ši, Nebudeme nikdy otroky
Německa a Domov v Říši,
pane Neubauere, uveďte!

Udělalí jsme toho v exilu hodně. Ať je to zaznamenáno!

Pražská knihovna Libri Prohibiti

JIRÍ BREBER
pro Americké Listy

Libri prohibiti, "zakázané knihy",
můžete najít v knihovně stejného
jména v Praze na Senovážném námě-
stí č. 2. Nejedná se o knihy, které v mi-
nulých stoletích udržovala církev pod
zámekem, ale o knihy, které komunis-
tický režim v nedávných letech nedo-
volil publikovat ve svých nakladatel-
stích, jejichž autory, opisovatele a
přechovávatele šikanoval a věznil. A
nejdou to jen samizdaty a v exilu
vydané knihy, ale také časopisy, mo-
nografie, letáky a audiovizuální
záznamy.

Československý politický exil může
být potěšen, že knihovna shromáždila
podstatnou část všeho, co bylo vy-
tlačeno v exilu v letech 1948-1994.
Současný nebo budoucí historik či
politolog může sledovat politické a
kulturní úsilí exilu z téměř čtyř tisícov-
ky knižní produkce, z nesčetných
exilových časopisů a příležitostných
publikací. Přes 400 jednotlivých
nakladatelství a institucí tisklo v za-
hraničí český. Najdete zde kompletní
knižní produkce např. z Konfrontace,
Prose, mimo domov, 68 Publishers,
Rozmluvy aid, a kompletní ročníky ča-
sopisu Svědectví, Americké Listy, Za-
pad, Reportér atd. A od mě návštěvy
pana Jiřího Gruntoráda a "jeho" kni-
hovny třeba i kompletní losangelský
věstník odborky ČSNRA "Za svobod-
né Československo" (37 čísel z let
1974-89).

Vedle exilové produkce shromáždila
knihovna samizdatovou literaturu.
Ve skromných podmínkách, v omeze-
ných prostorách se špatnou klimati-
zací, v přetížných regálech jsou
seřazeny knihy ze samizdatových
edicí Expedice, Pellice, Popelnice,
Česka expedice, Kvart, atd. a knihy
mimomedijní. Knižně se jich poda-
řilo shromáždit na 4500. Vedle toho i
280 titulů ilegálně vydávaných časo-
pisů, jako Informace o Chartě 77.

Revolver revue, Vokno, Kritický
sborník atd.

Knihovnu a čítárnu Libri prohibiti
založil Jiří Gruntorád s cílem shro-
máždit veškerou exilovou a sami-
zdatovou produkci. Již v sedmdesá-
tých a osmdesátých letech byl sběra-
telem exilové a samizdatové literatu-
ry. Sám vydával samizdatovou edici
Popelnice. Komunistický režim ho za
tuto činnost šikanoval a věznil. Disi-
dentská činnost mu však přinesla
kontakty se zahraničím a domácím
exilem, které byly a jsou nejdůležitě-
jším předpokladem pro tuto úmornou,
ale nanejvýš zásluhou práci.

Zásluhy Jiřího Gruntoráda, který
sestavil a nedávno vydal v naklada-
telství Primus katalog knih českého
exilu 1948-1994, jsou obrovské. Libri
prohibiti zaplňuje jednu z bilých míst
naši nedávné národní historie.

Knihovna je soukromá a nezávislá,
ale přístupná širší veřejnosti. Má nyní
mnoho příznivců, přispěvatelů a
podporovatelů sdružených ve Spo-
lečenosti Libri prohibiti. Předsta-
vitelem společnosti je podle stanov
Jiří Gruntorád. Mezi zakládajícími
členy společnosti je mj. i Václav
Havel, Pavel Tigrid, Jiří Gruša a mno-
ho domácích i exilových publicistů a
nakladatelů.

Přes veškerou pomoc jednotlivců
i institucí knihovna potřebuje další
pomoc. Pošlete i vy finanční příspě-
vek, nabídněte knihovně vzácné
exilové publikace, které máte doma
(možná ve sbírce ještě chybí), a také
vše, co pokládáte za cenný doklad
naši exilové činnosti. Udělali jsme
toho v exilu hodně! Ať je o tom do-
klad! Jednou se třeba budou dívat na
naši činnost doma objektivně!

Zastavte se při návštěvě Prahy v
čítárně Libri prohibiti, Senovážné
náměstí 2, Praha 1, tel. fax (02) 24 22
58 71. Stojí to za to. Knihovna a čí-
tárna je otevřena pondělí-čtvrtek od
jedné do pěti odpoledne.

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

Zajímavý postoj k česko-německé deklaraci zaujal ve "Víd. Svob. Listech" Pavel Tigrid. V kostce: "Je uspokojivější, stačí. O slovíčka může být spor, podstata platí". --Ve Vídni zemřel významný vlastenec a Sokol Ant. Sysel, 92. -- Školský spolek "Komenský" tamtéž měl nedávno svou 95. valnou hromadu a starostou byl Ing. K. Hanzl. Se školou spolupracuje knihkupec Petr Pastřák/adresa je: Bohemia, Box 241, A-1071 Wien, Austria; zdjemám pošle katalog knih na skladě/. --V Luganu ve Švýcarsku žije na zaslouženém odpočinku MUDr. Jindřich Žák s paní. V Kojetíně jednají o jeho čestném občanství. --Z Antarktidy se vrátil do Prahy kytarový virtuos Lubomír Brabec. Byl tam 40 dní a hrál pro členy organizace "Greenpeace". --Soudu rozhodly, že Schwarzenberský archiv /8 milionů listů/, dnes v Č. Krumlově/ patří Německu. --Naši usedlí v Anglii se obávají, že ve volbách vyhraje soc. demokraté /Labour Party/. T. Jungrová napsala vystižný článek "Bíh ochraňuj Británie". Tóny Blair prý napodobňuje Clintona! --Prez. V. Havel se zotavuje v malých lázních v belgických Ardénách. --Ve Francii má úspěchy česká romská zpěvačka Věra Bílá. --W. Šetina z Frankfurtu/M. doporučuje restauraci "U dubu" na Smržovce v Tanvaldu; účtují jedny ceny. Ale varuje: "Vyhnete se Chebu!" --L. Matuška z Venezuely hledá svého bratra Miroslava, nar. 1924. --Př. B. Kopecký se ještě letos na podzim chce vrátit z Norska do vých. Čech. --V Bělorusku se stal apoštolským nunciem Otec biskup D. Hrušovský, pův. ze Slovenska a alumnus koleje Nepomucenum v Římě. Má jen 70. --Ota Koutný /Víděň/ se stal předsedou Nadace Fr. Schuberta ve Vysoké/ČR/. --Jana Rotterová-Withed sleduje pilně ve švédském tisku nové teorie o případu Wallenberg. Jeho rodina dostala z Moskvy doklady, že byl zastřelen v Lubjance v říjnu 1947. Mezi tím královna Alžběta II. odhalila v Londýně Wallenbergův pomník, po boku presidenta Izraele E. Weizmana. --Historie? Eva Tímová a Ant. Vlach byli oddáni v Hamburku 30. 12. 1975. --Firma "British Lidlend" zahájila provoz na lince z Londýna do Prahy. --Prahu navštívil světoobčan Peter Ustinov, který je ruského původu. --Milan Vyhndlek byl v Praze přijat prez. V. Havlem a káždě cestou domů na Tasmánii/ byl v Sydney, měl besedu s tamními krajany. /Prez. Havel "se přimáhl", že čel se zájmem jeho knihy "Kde je tráva zelenější". --J. Klesá/Austrálie/ píše knihu "Dachau volá". Přes "KL" navázal spojení s býv. spolužákem ar. Jaroslavem Strnadem.

Když se ze Švýcar vrátil do Brna známý sokolský borec Stanislav Hladík /vlevo/, jeho přátelé uhadli, že i přes "pokročilý věk" nezůstane opodál, když Sokol v Brně potřeboval vedoucí osobnost. Naše foto je z Bernu z r. 1989. Vpravo je známý lékárník Milan Vondráček, který v té době provozoval Palmen Apotheke na Monbijoustrasse 24. Měl na skladě mj. na 300 druhů čajů a byl přítelem mnohých krajanů v Bernu.

V Curychu žije čiperná krajanka Dagmar Fárová. Řekla, že je čiperná díky svému lékaři MUDr. J. Žákovi /pův. z Kojetína/ a že se kožovala. Má smysl pro humor, ale když nedávno šla v Praze do Národního divadla a viděla herce na jevišti na kolečkových bruslích, byl to i na ni "silný tabák".

V Curychu žije čiperná krajanka Dagmar Fárová. Řekla, že je čiperná díky svému lékaři MUDr. J. Žákovi /pův. z Kojetína/ a že se kožovala. Má smysl pro humor, ale když nedávno šla v Praze do Národního divadla a viděla herce na jevišti na kolečkových bruslích, byl to i na ni "silný tabák".

V Curychu žije čiperná krajanka Dagmar Fárová. Řekla, že je čiperná díky svému lékaři MUDr. J. Žákovi /pův. z Kojetína/ a že se kožovala. Má smysl pro humor, ale když nedávno šla v Praze do Národního divadla a viděla herce na jevišti na kolečkových bruslích, byl to i na ni "silný tabák".

Z Austrálie došla smutná zpráva, že dne 17. prosince 1996 zemřel v Bossley Parku, NSW, jeden z nejaktivnějších našich krajanů v zemi protinoočai, Jaromír Rutar. Byl roddák z Bohdánkova u Šumperka a patřil k tzv. pobornové vlně. Bořek Šindler o něm napsal do "Australských Listů", že "byl člověk mírný, ale vytesaný z českého křemene a žuly". V článku "Jaromír Rutar-český pionýr v Austrálii" je zachycen celý jeho život, včetně jeho iniciativy při založení Čs. Country klubu. /Kopii článku pošleme věcným zdjemám zdarma./ Jaromír vlastnil nakonec pěkný motel. Měl štěstí, že měl ošetavou ženu sudetoněmeckého původu. Vychovali z zdané Australany. Hana Gerzanio-Honsová napsala na Jaromírovu počest básni. Přátelé na něho nezapomenou.

NAŠI V USA

Nejpopulárnější česká restaurace v Omaze je v č. 1406 S. 13th St.

Časopis am. bylinkářů: "The Herbalist", Indiana Botanic Gdns., PO Box 5, Hammond, Ind. 40325. Jsou tam zajímavé rady.

--"Bohemian Café" existuje v jižní Omaze, NE od r. 1924. --Toník Cífk a Denver, CO. je hr- dý na to, že v březnu 1930 založil v Praze 7. skautský oddíl. Učil je o to, aby se nezapomnělo na Lužické Srby. Jeho bratraneček padl za války u Tobruku. --Ve Wilberu, NE volí na Festivalu nejen Královnu Festivalu, ale i 2 princezny a dva prince. --V krajanském archivu v Lincoln, NE jsou písemné pozistalosti Vělena Fanderlika, J. Jostena-Steina a red. Rudolfa Kopeckého. Za svou existenci děkuje archiv am. sendátorovi Romanu Hruškoví. --List "Věrní zůstaneme" v Praze otiskl básně Františka Klátila, poslanece do úhora 48, "Píseň o lásce". Klátil se nar. 5. 6. 1905 ve Zlíně a zemřel 10. 3. 1972 ve Washingtonu, DC. --V mez. úspěch pianista Peter Bild, 10. z Prahy. Jeho o. rok mladší sestra Lucie zas dobře zpívala. --Česko-am. konsortium má zájem o Aero Vodochoďy. --V Austinu, TX zemřel 22. 2. 97 profesor katedry českého jazyka, dr. M. Procházka, 54. Pocházel z Prešova. --Carské šperky jsou vystaveny v Corkoránově Galerii ve Washingtonu, DC. --Dr. P. Demetz z Yale U. byl v r. 1949 náměstkem ředitele IRO školy v Bad Aiblingu v Německu. Byli tam i české děti, kterým PS na hranicích zastřelila rodiče. --"Jamí tanec" našich Sokolů v Los Angeles, CA. bude 6. 4. veřejné cvičení 18. 5. --P. Haluška z Cicera, IL. nám připomněl, že zakladní kámen k soše W. Churchilla v Praze položila 11. 5. 96 Lady Thatcherová. --13. 1. zemřel ve Washingtonu zasloužilý krajanský pracovník Ing. O. Homá, PhD, 76. Vynikl v elektrotechnice a má 24 vynálezů v oboru "signal processing". --"Am. Bulletin" ČSNRA v Chicagu měl zajímavý článek nazvaný prostě "Madeleine Albright". --Dr. Jan J. Neumann s paní Ivy ze San Diega, CA, navštívil Prahu. Prvně po 30ti letech.

Toník a Cecil Cífk-hudební soutěži v Atlantě, GA měl velký úspěch pianista Peter Bild, 10. z Prahy. Jeho o. rok mladší sestra Lucie zas dobře zpívala. --Česko-am. konsortium má zájem o Aero Vodochoďy. --V Austinu, TX zemřel 22. 2. 97 profesor katedry českého jazyka, dr. M. Procházka, 54. Pocházel z Prešova. --Carské šperky jsou vystaveny v Corkoránově Galerii ve Washingtonu, DC. --Dr. P. Demetz z Yale U. byl v r. 1949 náměstkem ředitele IRO školy v Bad Aiblingu v Německu. Byli tam i české děti, kterým PS na hranicích zastřelila rodiče. --"Jamí tanec" našich Sokolů v Los Angeles, CA. bude 6. 4. veřejné cvičení 18. 5. --P. Haluška z Cicera, IL. nám připomněl, že zakladní kámen k soše W. Churchilla v Praze položila 11. 5. 96 Lady Thatcherová. --13. 1. zemřel ve Washingtonu zasloužilý krajanský pracovník Ing. O. Homá, PhD, 76. Vynikl v elektrotechnice a má 24 vynálezů v oboru "signal processing". --"Am. Bulletin" ČSNRA v Chicagu měl zajímavý článek nazvaný prostě "Madeleine Albright". --Dr. Jan J. Neumann s paní Ivy ze San Diega, CA, navštívil Prahu. Prvně po 30ti letech.

WILBER
BAKERY

Vedle českého řemnictví a hospody má hlavní město české Nebrasky, Wilber, i českou pekárnu. Krajane ujedou i 100 mil, aby si koupili české koláče a jiné pochoutky, jako např. Pavel Janeček.

Měsíčník moravského humoru a anekdoty:

"Trnky-Brnky", Box 55, 763 12 Vizovice, ČR. US\$10 za rok..

vlevo, a jeho bratr George. Letošní Festival je 2. až 3. 8.

Na obrázku z r. 1962 je část kolonie Janečků v Anaheimu, Kalifornie. František /Francis/ Janeček /nar. 16. 4. 1910 v Fremontu, NE, zemřel 26. 6. 1994 v Anaheimu/ sedl vzadu pod obrazem se svou paní Hazel, roz. Moody, s kterou se oženil v r. 1932. Narodily se jim 3 dcery: Joyce žije v Las Vegas, NV, Dona v La Jolla, CA a Kathleen v Los Angeles. Celkem mají 6 dětí. Jméno "Janeček" ovšem zmizelo..

KONZULÁRNÍ ODDĚLENÍ ČS. VELVYSLANECTVÍ, WASHINGTON, D.C.

Amerika — země pracovních příležitostí?

Můžeme potvrdit, že neustále přibývá českých občanů, kteří jedou do "Ameriky" s vidinou rychlého a značného výdělku, ovšem bez pracovního povolení. Tito lidé přijíždějí obvykle na základě inzerátů, otisknutých v českých novinách, které slibují zajištění práce v USA. Přijedou však na turistické vízum, které neumožňuje legální práci.

Protože se většinou jedná o mladé lidi, bývají často zadrženi již na letišti imigračními úředníky, kteří je dokážou vytipovat jako potenciální zájemce o nelegální práci, a tak nejsou vpuštěni na americké území, ale na svoje náklady rovnou vráceni zpět do ČR. Pokud hranice překročí, dopadne to obvykle tak, že pracují na černo, protože ti, co jim slibovali sehnat legální práci, či "green card", jim nic takového neseženou, ale naopak jimi bývají často okradeni a vydíráni. V takové situaci se pak obrazení bez finančních prostředků a s propadlými zpátečními letenkami na nás zastupitelský úřad se žádostí o pomoc při návratu do ČR.

Čestí občané, kteří překročí povolenou dobu pobytu, či kteří vykonávají práci bez pracovního povolení, bývají zadrženi v detenčních střediscích imigrační služby (INS) a zde čekají někdy až 5 měsíců na deportaci ze Spojených států.

Je naší povinností upozornit, že všichni čeští občané, kteří jedou do USA s úmyslem vydělávat peníze za svou práci, musí nejdříve požádat americký konzulát v Praze o udělení příslušného pracovního víza. Pro úplnost uvádíme, že před udělením víza si žadatel musí zajistit pracovní povolení v USA, nejlépe prostřednictvím svého budoucího amerického zaměstnavatele, advokáta nebo agenta. Tato praxe se týká rovněž vykonávajících umělců. Změna turistického víza na pracovní během pobytu ve Spojených státech je teoreticky možná, ale její dosažení je obtížné a neobejde se většinou bez pomoci imigračního právníka. Upozorňujeme při této příležitosti, že i ke studijním pobytům v USA je nezbytné žádat o studentské a ne o turistické vízum.

Závěrem lze pouze dodat, že v době zpřísňování amerických imigračních předpisů nelze očekávat tolerantní přístup amerických orgánů k lidem, kteří je porušují. Tito lidé způsobují často problémy sobě, ale nepřímo mohou také zdržet nebo ohrozit možnost zavedení bezvízového cestovního styku pro turistické cesty všech českých občanů do USA.

"Americké Listy"